

VLADIMIR ANTONOV

Învățăturile originale ale lui Iisus Cristos

Tradus din engleză de Jenica Neamu'

Această carte prezintă o analiză a învățăturilor care au fost lăsate oamenilor de Iisus Cristos în timpul întrupării Sale pe Pământ. Învățăturile sunt sistematizate în conformitate cu temele principale abordate de Iisus.

Sursele bibliografice folosite în această lucrare sunt Noul Testament și câteva Evanghelii Apocrife.

Cartea se adresează tuturor.

www.swami-center.org www.teachings-of-jesus-christ.org

© Vladimir Antonov, 2008

ISBN 9781897510902

TABLA DE MATERII

INTRODUCERE 5

DUMNEZEU TATĂL 6

EVOLUȚIA SA ȘI NOI 9

PROCESUL DE CREAȚIE.

MULTIDIMENSIONALITATEA SPAȚIULUI 14

DUHUL SFÂNT 15

CER ȘI CERURI 16

IAD ȘI PARADIS 18

POCĂINȚA 24

IISUS CRISTOS 29

IISUS - DESPRE EL ÎNSUȘI 37

RĂSPÂNDIREA CREȘTINIȘMULUI 39

LIBERTATEA VOINȚEI 46

DESTIN 50

DEZVOLTAREA INTELECTUALĂ 52

DESPRE ALCOOLISM 54

MUNCĂ SAU PARAZITISM? 55

OAMENII 59

PATRIOTISM 61

CE ESTE OMUL 63

ELIBERAREA DE BOLI 67

MORALĂ ȘI ETICĂ 72

DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU 73

NU FURA, NU MINȚI, AJUTĂ-I PE ALȚII	76
IUBIREA	77
IUBIRE ȘI SEX	83
CĂSĂTORIE ȘI DIVORȚ	86
NUDISM	88
BĂRBAT ȘI FEMEIE PE CALEA SPIRITUALĂ	91
„MINORITĂȚI”	95
COMPASIUNE	97
LUPTA ÎMPOTRIVA SINELUI INFERIOR	100
VIAȚA MONAHALĂ	103
MUNCA MEDITATIVĂ	106
LECTURI RECOMANDATE	110

Introducere

Învățăturile aduse de Iisus Cristos de la Dumnezeu-Tatăl au ajuns la noi sub diferite forme: conversații cu discipolii Săi și cu alte persoane din jurul Său, cereri ale Sale adresate Tatălui Ceresc, precum și descrieri ale faptelor și miracolelor Sale menționate în Evanghelii. De asemenea, există scrieri ale discipolilor Săi, care conțin informații învățate de la Iisus, profeții primite de la Sfântul Duh și Dumnezeu-Tatăl, precum și păreri personale ale autorilor. Asemenea scrieri sunt numeroase, dar nu toate sunt incluse în Noul Testament.

Cu toate acestea, nu a existat nicio descriere completă și structurată a învățăturilor lui Cristos care să prezinte aspectele ideologice cele mai importante, într-o manieră sistematică. Acesta este unul din motivele care a generat numeroase neînțelegeri între adepții lui Iisus Cristos precum și denaturări surprinzătoare ale învățăturilor Sale.

Este limpede că realizarea unei compilații a învățăturilor lui Iisus putea fi îndeplinită cu succes numai de către o persoană care a împlinit tot ceea ce a propovăduit Iisus, care a cuprins iubirea Lui și care L-a cunoscut pe Dumnezeu-Tatăl. Numai acest lucru poate fi o mărturie a competenței compilatorului.

Autorul acestei cărți a reușit să parcurgă Calea către Dumnezeu, după ce a studiat metodologia de avansare pe

acest Drum și după ce a construit, cu ajutorul și îndrumarea lui Dumnezeu, o „scară” unde fiecare treaptă reprezintă etape cu metodele aferente care permit aspirantului spiritual să ajungă la „Reuniunea” la nivel înalt.

În Rusia, autorul a început lucrarea sa de a salva oamenii din întunericul ateismului în timpul guvernării Partidului Comunist, a suferit persecuții și calomnii, a trecut prin „Calvar”; a fost *pe lumea cealaltă* de două ori și a cunoscut îmbrățișarea Sfântului Duh și a Tatălui Ceresc, fără niciun impediment provocat de învelișul corporal, după care a fost retrimis în trupul său de Dumnezeu pentru a-și continua autodezvoltarea și serviciul [3, 7].

Această carte a fost scrisă cu binecuvântarea și sub călăuzirea lui Dumnezeu.

Dumnezeu Tatăl

„... Numai El există... A existat dintotdeauna și existența Sa nu se va sfârși.

„Nu are egal nici în Ceruri și nici pe Pământ.

„Marele Creator nu a împărțit puterea Sa cu nicio ființă vie... Numai El este omnipotent”. (Viața Sfântului Issa, 5: 16 – 17)

„Eternul Legiuitor este unul. Nu există alt Dumnezeu, decât El. Nu a împărțit lumea cu nimeni și nici nu a vorbit cu cineva despre intențiile sale”. (Viața Sfântului Issa, 6: 10)

„Domnul Dumnezeul nostru. este atotputernic, atotștiutor și omniprezent. El este acela care stăpânește toată înțelepciunea și toată lumina. Lui trebuie să vă adresați pentru a fi mângâiați când sunteți la necaz, pentru a fi ajutați în munca voastră și vindecați de bolile voastre. Oricine se va duce la El, nu va fi refuzat.

„Secretele naturii sunt în mâinile lui Dumnezeu. Căci lumea, înainte de a apărea, a existat în adâncimea gândului Divin; a devenit materială și vizibilă prin voința Celui de Sus.

„Când vă adresați Lui, să deveniți din nou ca niște

copii¹. Căci voi nu cunoașteți nici trecutul, nici prezentul, nici viitorul;

Iar Dumnezeu este Stăpânul tuturor timpurilor”. (Viața Sfântului Issa, 11: 12 - 15)

„El este Suveranul care nu are nimic deasupra Lui... Este Dumnezeu și Tată a tot, este Cel invizibil care este deasupra a tot, Care este indestructibil, Care este Lumină Pură, pe care niciun ochi² nu-L poate vedea³.

„Este Spiritul invizibil. Nu este corect să gândești despre El cum ai gândi despre zei, sau altceva similar... Totul există în El... Este nemărginit, din moment ce nu a existat nimic înaintea Lui să-L limiteze... Este incomensurabil, deoarece nimeni nu a existat înaintea lui să-L măsoare... Este etern... Există veșnic... Nu există nicio modalitate de a spune care este cantitatea sa. Nu este conținut în timp.

„El este Viața dătătoare de viață. Este Cel binecuvântat care dă binecuvântarea. Este înțelepciunea care dă înțelepciune. Este Iubirea care dă mântuire și dragoste.

El este neclintit, locuiește în pace și în liniște... El Își îndreaptă dorințele în Fluxul propriu de Lumină. El este Sursa acestui Flux de Lumină”. (Apocrifa lui Ioan 2: 25 - 4: 25)

„El este Duhul Original”. (Apocrifa lui Ioan 4: 35; 5: 10, 15)

„Vestea, pe care am auzit-o de la El (Iisus) și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric”. (1 Ioan, 1: 5)

* * *

1 Adică renunțați la “ego” și deveniți discipoli umili ai lui Dumnezeu.

2 Niciun ochi [uman] decât cel al Fiului (Matt 11:27).

3 n.t. Matei 11:27: “... nici pe Tatăl nu-L cunoaște nimeni, decât numai Fiul.” — în text autorul a folosit verbul “a vedea” cu sensul de “a cunoaște” — Dumnezeu nu poate fi “văzut” cu ochii omului de rând și, prin urmare, nici “cunoscut” la acest nivel. Numai Fiul (Cristos), Cel a cărui conștiință este de aceeași esență cu aceea a lui Dumnezeu, îl poate vedea/cunoaște.

Majoritatea acestor cuvinte ale lui Iisus nu au fost incluse în Noul Testament de către conducătorii bisericii la sfârșitul secolului al IV-lea, după venirea lui Iisus pe Pământ, ceea ce a avut ca efect abaterea majorității creștinilor de la monoteism. Ei aproape au uitat de Dumnezeu-Tatăl, deși El și Calea către El au reprezentat esența predicilor lui Iisus. Din acest motiv, concepțiile creștinilor din punct de vedere ontologic, epistemologic și metodologic au devenit inconsistente.

Mai mult, în Rusia, au dezvoltat o reprezentare antropomorfă⁴ a lui Dumnezeu-Tatăl ceea ce este o manifestare tipică de păgânism. Astfel, în icoana *Trinității*, Dumnezeu-Tatăl apare ca un bătrân care stă pe un nor, iar Iisus ca Acela care stă la dreapta Lui. Ca urmare, multă lume, fără să gândească, crede în felul următor: „Cred... (în) Domnul Iisus Cristos... care stă la dreapta Tatălui”.

Dar Dumnezeu-Tatăl nu e un om bătrân care zboară. El este Conștiința Primordială incomensurabilă în nemărginirea Sa, care cuprinde întregul spațiu universal din Locașul Său și care nu e sub nicio formă antropomorf. El este cu adevărat infinit. Cum poate cineva să stea la dreapta Infinitului?

...Cineva, probabil, va dori să mă acuze de „încercarea de a distruge temeliile”, dar priviți cu atenție la ceea ce spune Iisus, Fondatorul Creștinismului, despre Dumnezeu-Tatăl! Sau, poate, credeți că a înțeles El greșit esența creștinismului?

În plus, studiul practic al structurii lui Dumnezeu dovedește că Iisus are dreptate.

Discipolii Săi cei mai apropiați din timpul vieții Lui pe pământ, Apostolii, precum și toate Duhurile Sfinte vorbesc despre același lucru [6, 20 - 21].

Evoluția Sa și noi

Noi, locuitorii Pământului, suntem obișnuiți să

⁴ Antropomorf înseamnă asemănarea cu forma corpului uman. Această confuzie provine din ecourile concepțiilor păgâne care s-au strecurat în Noul Testament (Marcu 16:19, Col 3:1).

folosim ziua ca unitate de măsură pentru timp (perioada de rotație a Pământului în jurul axei sale) împărțită în ore, minute și secunde, precum și anii (perioada de rotație a Pământului în jurul Soarelui) care, la rândul lor, sunt împărțiți în luni și săptămâni.

El, universalul, are un mod diferit de a stabili timpul. Astfel, timpul e măsurat în Manvantaras⁵, care se extind pe perioade de milioane de ani pământești.

Ce parte din univers cuprinde Manvantara - cine poate ști, decât El? Iar pentru noi nu are nicio importanță.

Manvantara e un ciclu de dezvoltare care constă în două faze: una *manifestată* și alta *nemanifestată*. Prima fază începe cu *crearea lumii* și se termină cu *sfârșitul lumii*. În timpul celei de-a doua faze, nu există Creație, există numai El și „materialul de construcție” pentru noi Creații.

La începutul fiecărui ciclu, El creează (materializează) gradat un substrat dens - materialul din care sunt făcute planetele. Apoi, particule minuscule de energie sunt „semănate” pe unele planete. Aceste particule încep să evolueze pe rețelele cristaline ale mineralelor continuând să se dezvolte până la stadiul de întrupare în corpuri materiale ale plantelor, animalelor și oamenilor. În cele din urmă, acestea trebuie să atingă acel nivel de perfecțiune care să le facă demne de a se contopi cu Creatorul și, astfel, să-L „îmbogățească” cu ele însele. El conduce procesul lor de dezvoltare, le dă un anumit grad de „liber arbitru”, adică posibilitatea de a-și alege drumul în situațiile de natură educațională create de El. Avem chiar posibilitatea de a alege dacă vrem să mergem pe Calea Evoluției sau a involuției.

Ne iubește ca pe copiii Săi și ne oferă mereu noi posibilități pentru a face alegerile corecte; noi, ori le vom accepta, ori le vom refuza.

De exemplu, El ne-a dat cărțile Sfinte care conțin instrucțiuni despre cum ar trebui să trăim. Dacă le urmăm, ne vom perfecționa din ce în ce mai mult și vom ajunge

⁵ n.t. Cuvânt sanscrit, pl.

mai aproape de El. Dar, dacă nu le respectăm, s-ar putea să ne îndepărtăm și mai mult de Creator. Mijloacele folosite de El pentru a ne atrage atenția asupra greșelilor noastre sunt durerea și suferința. În schimb, intensificarea sentimentului de fericire pe care îl avem pe măsură ce ne apropiem de El, servește ca semn sigur al succesului nostru.

Trebuie să încercăm să devenim „desăvârșiți după cum și Tatăl... cel Ceresc este desăvârșit”⁶ (Matei 5: 48) și să ne unim cu El cât mai curând posibil. El ne cheamă în îmbrățișarea Lui, la fericirea supremă de a fi în El, în Unire cu El.

„Binecuvântați sunteți voi care ați cunoscut tentațiile și ați fugit de ele! Binecuvântați sunteți voi care sunteți ocărăți și disprețuiți, din pricina dragostei pe care Domnul vostru o are pentru voi! Binecuvântați sunteți voi care plângeți și sunteți prigonți de cei fără speranță (de mântuire), căci veți fi mântuiți de toată sclavia! Aveți grijă și rugați-vă pentru ca să nu vă întoarceți în trup (din nou), ci, mai degrabă, ca să ieșiți din amărăciunea robiei acestei vieți (pământene) ... (Și) când veți scăpa de suferințele și patimile trupului, veți avea odihnă... și veți domni împreună cu Regele, [după cel v-ați unit cu El și El cu voi, de acum și pururea și în vecii vecilor! Amin” (The Book of Thomas the Contender [13], 145).

Pentru a progresa mai rapid în autodezvoltarea noastră pe drumul spre Dumnezeu, putem încerca să ne îndrăgostim de El. „... Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta”. (Marcu 12: 30). Căci emoția dragostei este aceea care atrage și unește o conștiință umană cu o altă conștiință umană, și o conștiință umană cu Conștiința lui Dumnezeu.

* * *

6 n.t. Pentru citatele din Noul Testament în limba română s-a folosit eBible.ro
[http://www.ebible.ro/biblia/paralel/cornilescu-ortodoxa/genes/1/\(versiunea_ortodoxa\)](http://www.ebible.ro/biblia/paralel/cornilescu-ortodoxa/genes/1/(versiunea_ortodoxa)).

În anul 553, liderii comunităților creștine existente în acel timp s-au adunat la „sfat” și au decis „în majoritate” să excludă din învățăturile lui Iisus acea parte unde semnificația existenței umane precum și a altor ființe de pe pământ a fost explicată din punct de vedere evoluționar. De aceea, învățăturile au fost lipsite de integritatea și integralitatea lor. Ca urmare, oamenii nu au putut găsi răspunsuri la multe întrebări firești și așa au început să-și imagineze alte lucruri. De exemplu, au decis că păcatele moștenite de la Adam și Eva reprezintă cauza suferințelor de pe pământ. Prin urmare, suntem niște păcătoși, categoric fără nicio speranță, în așa fel încât, niciun efort de autoperfecționare sau de ajutor nu sunt necesare deoarece, nu fac nimic altceva decât să ne ispitească în păcatul mândriei. Tot ce putem face e să continuăm să ne rugăm la „sfinții patroni” și la Fecioara Maria cerându-le să se roage lui Iisus Cristos să aibă milă de noi, și să ne trimită în paradis în loc de iad.

Dar asemenea credințe nu pot salva pe nimeni de iad, din moment ce sunt direct opuse învățăturilor lui Iisus Cristos. El a spus că lumea trebuie să facă eforturi pe drumul spre autoperfecționare. El a spus: „... Împărăția lui Dumnezeu se binevestește (de Mine) și fiecare se silește spre ea”. (Luca 16: 16). De asemenea, El nu ne-a chemat niciodată înapoi la păgânism.

Vom continua să discutăm acest subiect în următoarele capitole, dar acum, să examinăm câteva exemple din ceea ce a spus Iisus referitor la dezvoltarea sufletului unui om de-a lungul încarnărilor lui consecutive.

În timp ce privea la un spectacol al unor cântăreți talentați, El a spus discipolilor Săi: „De unde le vine talentul și priceperea? Nu e posibil ca ei să dobândească atâta perfecțiune a vocii și atâtea cunoștințe despre legile armoniei numai într-o singură viață scurtă. Este aceasta un miracol? Nu. Totul își are originea în legile naturale. Cu mii de ani în urmă, acești oameni au început să stăpânească armonia și toate (aceste) calități. Și au venit din nou ca să învețe mai mult”. (Evanghelia Tibetană).

Când discipolii L-au întrebat despre Ioan Botezătorul, Iisus le-a răspuns: „Și dacă voiți să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vină. Cine are urechi de auzit să audă”. (Matei 11: 14 - 15). Cu o altă ocazie, El a spus: „... Eu însă vă spun vouă că Ilie a și venit, dar ei nu l-au cunoscut. Atunci au înțeles ucenicii că Iisus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul”. (Matei 17: 12 - 13)

Conform învățăturilor lui Iisus, între o reîncarnare și alta, sufletele neprihănite învie în lumea imaterială și”. nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în Cer”. (Matei 22: 30).

Într-o serie de multe încarnări, o ființă umană se dezvoltă în trei direcții principale: intelectuală, etică și „psihoenenergetică”⁷. Prima direcție de dezvoltare e cea mai dificilă și ia cel mai mult timp.

Diferențele între oameni referitoare la nivelul de dezvoltare intelectuală sunt bine cunoscute. De exemplu, în psihiatrie oamenii sunt clasificați în diferite categorii: idioti, imbecili, debili mintal, persoane cu probleme mintale pe fond „fiziologic”⁸, persoane cu probleme mintale serioase (demența parțială, schizofrenia, paranoia, etc.) - și restul. Diferențele intelectuale pot fi sesizate în mod evident în mediul religios.

De exemplu, unii oameni, în timpul rugăciunii, sunt capabili numai de a face mișcări rituale și a cerși pentru sine diferite bunuri de la Dumnezeu. În Ortodoxia rusă se folosește foarte frecvent următoarea construcție verbală: „să te rogi *la ceva*”. Aceasta presupune efectuarea anumitor mișcări standard ale trupului atunci când cineva este în fața unui obiect de rit.

Oamenii cu un nivel intelectual mai ridicat sunt capabili să studieze Voința lui Dumnezeu și să depună efortul necesar pentru a se perfecționa, în primul rând din punct de vedere etic.

7 n.t. "psihoenenergetică" (psychoenergetics): este o ramură a școlii psihotronice care studiază legăturile existente între psihicul uman și formele mistice ale energiei.

8 n.t. de exemplu, hipotiroidismul poate genera cretinismul.

Dar există oameni care sunt în stare să cuprindă întreaga profunzime a cunoștințelor despre Dumnezeu; prin munca lor plină de abnegație, acești maeștri ajung să fie asemenea lui Dumnezeu și să se unească cu El, terminându-și astfel evoluția personală.

Motivul acestor diferențe între oameni nu constă numai în caracteristicile specifice dezvoltării intrauterine, în bolile din copilărie, sau în felul în care au fost crescuți și educați, ci, în primul rând, în vârsta evolutivă a sufletului și în efortul de autoperfecționare pe care acest suflet l-a făcut deja.

Procesul de creație.

Multidimensionalitatea spațiului

În timpul fazei de „nemanifestare” a Manvantarei, există numai Conștiința Primordială a Creatorului și „materialul de construcție” necesar pentru crearea materiei și a sufletelor, *protoprakriti* și *protopurusha* (vezi [6, 12 - 13] pentru mai multe detalii). Procesul creației începe cu condensări locale ale *protoprakriti* care au ca efect formarea unui substrat dens. Acest substrat este necesar deoarece permite ca viața corpurilor organice să existe pe suprafața sa. „... Ea a ieșit... ea... a apărut în fața Lui în strălucirea Luminii Lui., ea a devenit pântecul matern a tot...” (Apocrifă lui Ioan 4: 25 - 5: 5).

Durata procesului de *facere a lumii* nu e măsurată în zile, ci în epoci; cele șase „zile” ale creării lumii reprezintă un exemplu de traducere incorectă a Bibliei. Dacă admitem că acestea au fost zile în sensul obișnuit al cuvântului, atunci înseamnă că *facerea lumii* a avut loc aproximativ acum 6.000 de ani. Totuși, descoperirile arheologice arată că oamenii au existat pe Pământ de aproximativ un milion de ani sau chiar mai demult.

În *Evangelhia după Filip*, dimensiunile spațiale sunt denumite *eoni* - cuvânt de origine greacă.

Este imposibil de a explica în cuvinte, în mod exact, natura oricărei structuri multidimensionale, cum ar fi Pământul, de exemplu. Se poate spune numai că în *adâncul* existent sub fiecare corp material există straturi

de lumină care sunt din ce în ce mai subtile, pure, delicate și clare. Aceste straturi pot fi cunoscute numai cu ajutorul unor metode speciale de dezvoltare ale conștiinței. Aceasta este Calea rafinării treptate a conștiinței, a întăririi și *cristalizării* conștiinței în fiecare din nivelurile atinse. Aceasta este Calea spre cunoașterea Creatorului.

Sfârșitul lumii este un proces invers prin care Creația se dezintegrează.

* * *

„El a voit și lumea (Creației) a apărut. Cu un gând Divin, El a adunat apele, separându-le de porțiunile uscate ale globului. El este principiul existenței misterioase a omului (adică forma corporală umană) în care a insuflat o parte din Ființa Sa”. (Viața Sfântului Issa [28], 5: 18)

„... El este Viața dătătoare de viață...” (Apocrifă lui Ioan, 4: 1)

„... (El) a existat din toate timpurile și încă va fi după sfârșitul a toate” (Viața Sfântului Issa [28], 8: 6).

Duhul Sfânt

Duhul Sfânt este Creatorul care se manifestă în Creație atât prin Maeștrii spirituali care au ajuns la Autorealizare totală (= starea dumnezeirii) și s-au contopit cu El, cât și prin Aceia care nu au intrat încă în Locașul Creatorului, dar au realizat Unirea cu Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt supraveghează activitatea celorlalte spirite în stadii incipiente pe scara dezvoltării evoluționare. De asemenea, El călăuzește aspiranții spirituali care evoluează cu succes, prin furnizarea informațiilor profetice, de exemplu, sau prin alte metode. Iisus a spus următoarele despre aceasta: „iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul; căci nu va vorbi de la Sine, ci toate câte va auzi (de la Tatăl și Iisus) va vorbi”. (Ioan 16: 13).

Cu mult înainte ca Iisus să fi spus aceste cuvinte, Duhul Sfânt a participat la pregătirea venirii lui Iisus (Matei 1: 20) prin a arăta oamenilor semne miraculoase despre misiunea sa specială (Luca 2: 25 – 35; 3: 21; Matei 3: 16); mai târziu, Duhul Sfânt a participat la organizarea

muncii lui Iisus pe Pământ (Luca 4: 1).

Cer și Ceruri

Unde locuiește Dumnezeu, unde îl putem găsi? Majoritatea copleșitoare a oamenilor implicați în forme primitive de religie răspund la această întrebare prin a arăta în sus spre cer, după cum își ridică ochii și mâinile când se roagă.

De unde vine credința că Dumnezeu este deasupra? Poate motivul este că pe suprafața Pământului se văd suferințele și tentațiile, în timp ce pe cer se văd norii liniștiți, întinderea nesfârșită, mângâierea Soarelui, misterul Lunii și a stelelor din depărtare.

Dar Iisus a răs auzind asemenea speculații: „Dacă aceia care vă conduc vă spun: «Uite, Împărăția (Tatălui) este în cer! atunci păsările cerului vor ajunge înaintea voastră”.

„... Mai degrabă Împărăția este în voi și în afara voastră” (Evanghelia după Toma [27], 3).

„(Și) aceia care caută nu ar trebui să se oprească până când nu găsesc. Când vor găsi, vor fi tulburați, se vor minuna și (după ce s-au stabilit în Împărăție) vor domni peste tot” (Evanghelia după Toma [27], 2).

Deci, ce înseamnă – „în voi și în afara voastră”? Și de ce aceia care au găsit Împărăția „vor fi tulburați” și „se vor minuna”?

Am discutat deja despre natura multidimensională a Creației. Toate dimensiunile spațiale există chiar aici, în profunzimea multidimensională de sub orice obiect material, fie piatră sau copac, planeta noastră, sau un corp uman. Acest lucru este, de asemenea, valabil pentru orice volum de spațiu unde nu există obiecte de esență densă, ci numai aer. Aceasta este ceea ce se înțelege prin „în voi și în afara voastră”.

Prin urmare, pentru a găsi Locașul Creatorului, practicantul spiritual nu trebuie să-L caute în sus, ci în *adâncul* din sine însuși. În primul rând, trebuie s-o facă în interiorul propriului său trup, transformând nivelul sferei emoționale prin renunțarea la stări emoționale grosolane

(începând cu toate formele de dușmănie: mânia, condamnare, invidie, gelozie, etc.) și prin cultivarea stărilor emoționale subtile (pornind de la toate formele de dragoste emoțională: tandrețe, mângâiere, abilitatea de a admira frumosul și de a se sincroniza cu acesta etc). De obicei, succesul în această muncă se poate atinge cu ajutorul curățării și dezvoltării chakrelor și meridianelor.

Perfecționarea conștiinței se realizează în inima spirituală care este localizată în chakra anahata. Această chakră se poate compara cu o cavitate cu un volum mare, existentă în planurile subtile din cutia toracică a corpului. Inima spirituală este un organ bioenergetic care produce emoțiile dragostei. Abilitatea de a transfera concentrarea conștiinței în inima spirituală permite stabilirea într-o lume de lumină și dragoste.

Iisus a spus despre aceasta: „Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5: 8). „Intrați în templul vostru, în inima voastră. Luminați-l cu gânduri bune, cu răbdarea și încrederea de neclintit pe care trebuie s-o aveți în Tatăl vostru” (Viața Sfântului Issa [28], 9: 12).

După ce chakra anahata [inimii] a fost curățată cu ajutorul unor metode speciale, e ușor ca întregul organism să fie purificat: organismul trebuie să fie atât de pur încât să arate transparent ochiului spiritual.

După ce are loc purificarea în felul acesta, maestrul spiritual obține facultatea de a vedea Conștiința Divină - nu cu ochii fizici, ci cu ochii conștiinței. Aceasta se poate realiza în interiorul unei largi inimi spirituale.

Și acum să revenim la titlul acestui capitol: Cer și Ceruri.

Nu din întâmplare cuvântul *Ceruri* e diferit de cuvântul *cer*. A acorda același înțeles acestor cuvinte este o neînțelegere cauzată de ignoranța religioasă.

Cerurile sunt eonii cei mai subtili.

Deși acești eoni sunt prezenți pretutindeni - chiar și deasupra - nu are niciun sens să încercăm să îi găsim privind în sus sau chiar zburând pe sus. Dumnezeu, în

Aspectul său de Creator și de Duh Sfânt, este prezent în dimensiunile spațiale cele mai subtile care nu pot fi percepute cu ochii fizici. El poate fi văzut numai de cei care s-au rafinat (din punct de vedere al conștiinței) până la nivelul Său de subtilitate; nimeni nu îl poate vedea cu ochii fizici ci cu percepția conștiinței.

* * *

„Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce va face voia Tatălui Meu, Celui din ceruri” (Matei 7: 21).

„Intrați prin poarta cea strâmtă, că largă este poarta și lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care o află. Și strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la (adevărata) viață și puțini sunt cei care o află”. (Matei 7: 13 - 14).

Cel ce caută, va găsi și celui ce bate la ușă, i se va deschide!” (Evanghelia după Toma [27], 94).

Iad și paradis

În afară de planul material și eonii Cerurilor menționați mai sus, sunt și alte dimensiuni spațiale care există la extremitatea opusă (față de Creator) pe scara grosolănie - subtilitate. Aceste dimensiuni sunt straturile iadului.

Ele pot fi percepute în anumite *locuri de putere* negativă.

Locurile de putere [6] sunt caracterizate prin prezența unui anumit tip de energie dominantă care provine din lumile imateriale și care influențează starea ființelor întrupate, inclusiv a oamenilor.

Locurile de putere pot fi clasificate în pozitive și negative, în funcție de efectul pozitiv sau negativ pe care îl au. Există *locuri de putere pozitivă* care sunt foarte favorabile pentru o anumită lucrare spirituală sau de vindecare. *Locurile de putere negativă* permit cunoașterea vieții din iad sub diferite forme ale manifestării sale.

Mărimile acestor *locuri de putere* variază de la un metru la câțiva kilometri.

Pentru noi este fundamental să înțelegem ce anume

determină starea unei persoane și dimensiunea spațială (adică iad sau paradis) în care se va afla cineva după moartea corpului material. Răspunsul este destul de simplu: pe *lumea cealaltă*, oamenii rămân în același stadiu în care ei s-au obișnuit în timpul vieții trăite în corpul material. Aceștia continuă să rămână în acest stadiu până la încarnarea următoare, care, de obicei, se întâmplă după sute de ani. De aceea, este foarte important să ne controlăm emoțiile și nu să trăim ca niște animale, reacționând numai pe baza impulsurilor trupului, sau a instinctelor reflexe la factorii externi, plăcuți sau neplăcuți.

Diferitele stări emoționale pot fi clasificate în conformitate cu scara de *finețe - grosolănie*.

În rândul emoțiilor celor mai grosiere se enumeră ura, furia, disprețul, dezgustul, frica, disperarea, anxietatea, gelozia, depresivitatea, dușmănia, senzația de a fi reprimat de cineva, tristețea despărțirii, etc.

La mijlocul gamei de emoții sunt stări ca nerăbdarea, graba, agitația generată de muncă sau sport, pasiune sexuală (dorință pasională), etc.

Printre stările mai elevate ale conștiinței sunt tandrețea (incluzând nuanțe sexuale) precum și acele stări care apar atunci când cineva este în concordanță cu fenomenele armonioase ale naturii (dimineța, primăvara, tihna, calmul, cântecele păsărelor, joaca animalelor, etc.) sau cu diverse opere de artă de orice tip.

Există stări de conștiință chiar mai înalte. Acestea nu se enumeră printre emoțiile pământești și nimic din lumea terestră nu le poate genera. Pot fi cunoscute numai în meditațiile mai înalte ale Unirii cu Duhurile Sfinte și cu Dumnezeu-Tatăl în Locașul Său.

Fiecare dintre aceste trei grupuri de stări menționate mai sus sunt denumite diferit. Primul grup se numește *tamas*, al doilea (intermediar), *rajas* și al treilea, *sattva*. Tamas, rajas și sattva sunt atribute pământești și se numesc *gunas*⁹. Categoriile cele mai înalte transcend

9 n.t. gunas (pl.), tamas, rajas, sattva sunt termeni în sanscrită.

gunas.

Omul, prin eforturi spirituale, are posibilitatea de a se ridica de la o gună la alta, până la cele mai înalte niveluri. Dar, de asemenea, el poate și coborî.

Trebuie să accentuăm ideea că nu este vorba numai despre capacitatea cuiva de a simți anumite emoții, ci și despre stările obișnuite ale conștiinței unei persoane. Iar stările obișnuite în momentul morții corpului îi determină destinul pentru sute de ani.

Și acum, fiecare dintre noi să se întrebe: „Vreau eu să rămân printre alte ființe ca mine, pentru un timp atât de lung, în stările din prima categorie?” Aceasta este ceea ce se numește iad.

Mai mult, vom greși dacă dăm vina pe alte persoane sau circumstanțe pentru emoțiile noastre negative. Noi suntem aceia care alegem să fim în rezonanță cu acești oameni răi sau circumstanțe nefericite, în timp ce ar trebui să ne aliniem cu Dumnezeu, cu Divinul care ne poate salva de iad. Apostolul Pavel a spus despre aceasta: „... urâți răul, alipiți-vă de bine!” (Romani 12: 9).

Din același motiv, ar trebui să se respecte următoarele principii:

„Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc...” (Matei 5: 44)

„Împacă-te cu pârâșul tău degrabă”. (Matei 5: 25)

„Fericiți făcătorii de pace”. (Matei 5: 9)

„Nu vă împotriviți celui rău; iar cui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Celui ce voiește să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Iar de te va sili cineva să mergi o milă, mergi cu el două”. (Matei 5: 38 - 41)

„Nu judecați”. (Matei 7: 1)

„Nu osândiți!”. (Luca 6: 37)

„Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă”. (Matei 10: 28)

„Oricui îți cere, dă-i; și de la cel care ia lucrurile tale, nu cere înapoi”. (Luca 6: 30)

„Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii! Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească (în limba greacă: sufletească), drăcească”. (Iacov 3: 13 - 15)

„Cine zice că este în lumină, dar îl urăște pe fratele său, este încă în întuneric”. (1 Ioan 2: 9)

„Binecuvântați-i pe cei ce vă prigonesc, binecuvântați-i și nu-i blestemați...

„Nu întoarceți nimănui rău pentru rău. Urmăriți ce este bine, înaintea tuturor.

„Nu vă răzbunați singuri!

„Dacă vrăjmașul tău este flămând, dă-i de mâncare; dacă-i este sete, dă-i să bea.

„Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele”. (Romani 12: 14 - 21)

„Dar tu de ce judeci pe fratele tău? fiecare din voi vă da seamă despre sine lui Dumnezeu. Deci să nu ne mai judecăm unii pe alții, ci mai degrabă judecați aceasta: Să nu dați fratelui prilej de poticnire sau de sminteală”. (Romani 14: 10 - 13)

„Chiar de va cădea un om în vreo greșeală, voi, cei duhovnicești, îndreptați-l cu duhul blândeții, luând seama la tine însuși, ca să nu cazi și tu în ispită”. (Galateni 6: 1)

„Din gura voastră să nu iasă niciun cuvânt rău, ci numai ce este bun, spre zidirea cea de trebuință, ca să dea har celor ce ascultă”. (Efeseni 4: 29)

„Acum deci vă lepădați și voi de toate acestea: mânia, iuțimea, răutatea, defăimarea, cuvântul de rușine din gura voastră”. (Coloseni 3: 8)

„Nu răsplătiți răul cu rău sau ocara cu ocara”. (1 Petru 3: 9)

„Dar cine urăște pe fratele său, este în întuneric, umblă în întuneric, și nu știe încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii”. (1 Ioan 2: 11)

„Asemenea fapte nu duc la mântuire și ai cade într-o

stare de degradare etică unde furtul, minciuna și crima sunt luate ca fapte generoase.

„... Există un singur miracol pe care omul îl poate realiza: atunci când, plin de o credință sinceră, el hotărăște să smulgă din mintea sa toate gândurile rele și când, pentru a-și atinge acest Scop, el renunță la toate căile sale nelegiuite”. (Viața Sfântului Issa [28], 9: 17; 11: 8).

Poate unii cititori vor obiecta: „Să te ferești de rău și să ai grijă numai de propria mântuire este egocentrism! Și atunci ce se întâmplă cu oamenii răi? – să îi lăsăm să facă tot felul de lucruri rele?!”

Greșit: vorbim despre stări ale conștiinței, în primul rând. Chiar luptând împotriva criminalilor, împotriva celui mai abominabil comportament uman – dacă asta este datoria noastră, se poate face fără sentimente de ură, furie și aversiune, ci cu calm și în armonie cu Divinitatea. Cu emoțiile diavolești (de esență inferioară) nu putem decât să facem rău – atât nouă cât și altora...

Este, de asemenea, important să înțelegem că emoțiile puternice se dezlănțuie nu numai în interiorul corpului, ci și în jurul lui, generând câmpuri de energie care afectează starea altor persoane, provocându-le chiar și îmbolnăvirea.

Dacă urmărim principiile lui Cristos de a nu participa emotiv, chiar dacă suntem implicați în conflicte lumești, nu vom ajunge, noi sau alții, să ne deprindem cu infernul.

Vreau să repet că toate cele spuse mai sus nu implică lipsa de viață socială, sau indiferența față de nevoile altor ființe. „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi!” (Ioan 15: 13), a spus Iisus. Totuși, când faci acest lucru, nu trebuie să simți ură, mânie sau dispreț, ci dimpotrivă, calm și iubire în timp ce îți menții atenția asupra Scopului cel mai înalt – Tatăl Cereșc. Așa fost când Iisus și-a întâmpinat moartea pe cruce.

...Când suntem în corpul material, putem să ne schimbăm, după voia noastră, obiceiul de a trăi anumite

stări emoționale.

Se poate face aceasta folosind diverse metode de autoreglare psihică, precum și diferite tehnici meditative. De asemenea, în încercarea noastră de a deveni cât mai buni posibil, putem primi ajutor și de la alți oameni. Însă, în momentul în care corpul a murit, este imposibil ca starea cuiva să mai fie schimbată. Și nimeni nu va mai fi în stare să ajute. Iisus nu a scos păcătoșii din iad și nici rugăciunile sfinților sau ale oricui altcuiva nu au făcut-o. Destinul poate fi schimbat numai în timpul cât se trăiește în corpul material și numai de persoana implicată.

* * *

Destinele noastre în încarnările prezente sau viitoare sunt afectate de propriile noastre defecte. De exemplu, dacă ignorăm durerea altor ființe (nu numai a oamenilor) și le facem să sufere, atunci Dumnezeu ne va dezobișnui de acest obicei. Cum? Prin a ne pune în situații în care vom simți și noi aceeași durere, în așa fel încât, prin experimentarea durerii, să învățăm să avem compasiune pentru durerile altora. Acesta este modul în care defectele pe care le avem reușesc să programeze destinele noastre, creându-ne un adevărat „iad pe Pământ”, în care va fi mult mai greu să ne rafinăm propriile emoții.

Deci, ce-ar trebui să facem acum pentru a scăpa de defectele care ne distrug?

— Să ne pocăim!

Pocăința

Ioan Botezătorul a început omiliile sale prin a predica despre necesitatea omului de a se purifica prin pocăință (Matei 3: 2, 6). Era ceva destul de nou pentru publicul său: în acele timpuri, evreii aveau o formă foarte ciudată de „eliberare de păcate”. O dată pe an, la Paști, în mod simbolic, ei „transferau” păcatele lor în miei și, apoi, omorau acești miei „păcătoși” - ca „jertfă” adusă lui Dumnezeu. După aceea, obișnuiau să mănânce trupurile lor moarte. Evident, acest tip de absurditate nu a avut alt efect decât să sporească păcătoșenia lor înaintea lui

Dumnezeu.

Nu, păcatele nu pot fi transferate nimănui! Poți să te izbăvești de păcate numai prin căință sinceră.

Ceea ce, într-adevăr, purifică sufletul este numai pocăința urmată de o autoanaliză intelectuală.

Întotdeauna Dumnezeu ne-a „păstorit” ca pe „turma Sa de oi” (Iisus a folosit această metaforă adeseori) pe „pășunile” pământene. El vrea să ne facă Perfecti, astfel încât să devenim demni de a-L îmbogăți. Acest lucru constituie Viața Lui și acesta este motivul pentru care El creează lumi materiale. Nu ne va părăsi niciodată, indiferent dacă vrem să știm despre El sau nu, dacă îl iubim sau nu, dacă ne străduim să devenim perfecti și să ne contopim cu El sau nu.

Apropierea de Dumnezeu, prin eforturile de autoperfecționare spirituală, duce la adevăratul extaz al aspirantului. Primele contacte cu Conștiința Divină sunt deosebit de intense, urmate de perioade din ce în ce mai lungi de Unire cu El, care duc la experimentarea stării celei mai înalte de extaz. Acestea sunt cele mai mari recompense pentru progresele noastre pe Calea spirituală!

Dar dacă noi nu ascultăm de Voința Lui, dacă vom merge în direcție opusă, ne vom condamna la suferință. Această suferință este „plata” pentru neascultare.

De aceea, primul lucru pe care îl putem face pentru a ne salva de la suferință este să ne pocăim.

Neofiții în religie (cei pentru care Dumnezeu nu este o Realitate Vie, ci o entitate abstractă) se pot întreba pe bună dreptate: cum ar trebui să ne pocăim?

Unii oameni cred că se pot spovedi numai unui preot, căci numai printr-un preot pot obține „iertarea păcatelor”.

Dar adevărul este că nu există nicio „iertare a păcatelor”, în niciun fel. Este vorba de o abordare greșită. Problema pocăinței trebuie luată în considerație mult mai serios - nu este vorba despre cum să ceri iertare, ci despre cum să scapi de defecte. Prin urmare, mecanismul pocăinței trebuie să fie diferit. Ritualul religios menționat mai sus este adecvat numai pentru copii, începători și

adulți slabi la minte.

În unele biserici protestante, lucrarea penitențială este organizată mult mai bine. După pregătirea necesară, credincioșii se pocăiesc înaintea lui Dumnezeu cel Viu, fără intermediari. Solemnitatea situației și sprijinul enoriașilor contribuie la intensitatea emoției de pocăință.

Cu toate acestea, nu toți oamenii pot ajunge în astfel de comunități sau la consilierii lor spirituali, cu adevărat înțelepți, care pot explica de ce fapte trebuie să se pocăiască și cum. Prin urmare, să examinăm acum schema de bază a muncii penitențiale, de pocăință.

În primul rând, aspirantul trebuie să înțeleagă aspectele fundamentale ale filosofiei religioase: cine este Dumnezeu, ce înseamnă Evoluția și care este sensul vieții. Apoi, devine clar de ce trebuie să lucrăm cu noi înșine, care este idealul la care trebuie să aspirăm, ce calități trebuie să cultivăm în noi înșine și ce defecte trebuie îndepărtate, ce este un defect cu adevărat și ce este considerat defect de către oameni, dar nu și de către Dumnezeu. În acest scop, este bine să se înceapă cu studierea cuvintelor lui Iisus și prin a face distincția între învățăturile lui Iisus și ceea ce oamenii au inventat cu privire la subiectul creștinismului. „... Învățați de la Mine! ...” (Matei 11: 29), a spus Iisus.

Uneori, se poate auzi afirmația că cele „10 porunci” date de Dumnezeu oamenilor prin Moise sunt „poruncile lui Iisus

Cristos”. Dacă întâlniți astfel de predicatori, stați departe de ei: nu au înțeles nimic, în schimb, încearcă să-i învețe pe alții. În realitate, Iisus Cristos a dat învățături despre Dumnezeu și despre Calea spre El prin zeci de porunci-precepte, care sunt mult mai profunde și mai bogate decât tot ceea ce cuprinde întregul Vechi Testament.

Și încă un lucru: dacă ne gândim că suntem buni așa cum suntem și că nu există niciun motiv să ne schimbăm, atunci suntem atât de departe de lucrarea spirituală reală încât nu avem nici cea mai vagă idee despre scopul ei.

Toată lumea, de la începători până la maștrii cei mai avansați, poate găsi în învățăturile lui Iisus Cristos îndrumări pentru a deveni mai buni.

Acum, să discutăm despre autoanaliză. Ceea ce oamenii numesc păcate nu este esențial. Păcatele sunt doar manifestări ale defectelor noastre - trăsăturile caracterului, imperfecțiunile ale sufletului. Păcatele ajută la recunoașterea viciilor din noi, iar noi trebuie să luptăm cu defectele noastre, nu cu păcatele. Și acest lucru nu este muncă de o zi... A te remodela, mai exact, a remodela sufletul prin insuflarea trăsăturilor bune și prin eliminarea celor rele, necesită ani de eforturi grele.

Cu scopul de a identifica mai bine un anumit defect, devine utilă urmărirea tuturor manifestărilor acestuia în trecut, începând chiar cu păcatele din copilărie. Când se face acest lucru, s-ar putea ca Dumnezeu să ne dea o șansă să ne uităm în viețile trecute, cu scopul de a vedea de unde au apărut cu adevărat rădăcinile inițiale ale răului.

Procesul de revelare a defectelor și de amintire a anumitor defecte trebuie să fie însoțit de remușcări emoționale sincere.

Cu toate acestea, dacă în acest proces suferiți emoțional de autocompătimire din cauza pedepsei viitoare, atunci nu sunteți pe calea cea bună.

Trebuie să simțim compasiune, nu pentru noi, ci pentru victimele noastre - toți aceia pe care i-am făcut să sufere fizic sau emoțional. Și, apoi, trebuie să rețrăim mental fiecare situație când am greșit, însă, de data aceasta, cu un comportament corect.

În cazul în care este posibil să se redreseze greșeala în vreun fel - chiar și parțial - trebuie categoric să se facă. Dacă ne cerem iertare de la Dumnezeu, dar ignorăm o posibilitate existentă pentru a redresa o faptă rea, nu ne putem aștepta la un rezultat pozitiv: o astfel de pocăință nu este sinceră.

Nimic nu poate înlocui efortul cerut de pocăință. Convingerea că se poate scăpa de vicii prin practica meditativă și diverse tehnici „de curățare” este eronată.

Chiar dacă vreodată cineva a avut ocazia de a intra în eonii Duhului Sfânt sau chiar să experimenteze îmbrățișarea Creatorului, acest lucru nu anulează defectele nimănui. Ele sunt încă prezente și continuă să se manifeste. Această afirmație nu este o ipoteză, ci o realitate.

De aceea, vă sfătuiesc să stați departe de „novații” realizate prin trucuri „dubioase”. De exemplu, unii cred că se pot mântui dacă își urlă în gura mare păcatele în mijlocul adunării și pentru un timp cât mai lung. Alt exemplu, ni-l oferă un „pastor” rus, fost instructor într-un Comitet regional al Partidului Comunist, înainte de Perestroika, care a predicat: „Omorâți păienjenii! Veți avea 40 de păcate iertate pentru fiecare păianjen pe care îl omorâți!”. Este cel mai bine să stai departe de astfel de negiobi, pentru a nu deveni un „orb călăuzit de un alt orb” (Matei 15: 14).

Ca o concluzie a tot ceea ce s-a spus în acest capitol, permiteți-mi să repet concluziile principale:

Oamenii merg în iad nu ca urmare a unor nelegiuiri, ci pentru că ei s-au obișnuit să trăiască în stări diavolești ale conștiinței în timpul vieții lor pământești. Iar nelegiuirile, care încalcă principiul de a nu vătăma inutil alte ființe vii, prestabilesc iadul pe pământ.

Prima metodă esențială de a se salva de viitorul infern este pocăința – urmărirea în sine însuși a tuturor viciilor care duc la greșeli etice (păcate) urmate de sentimentul de remușcare; baza pocăinței este empatia pentru victimele propriului comportament păcătos.

Adevăratul scop al pocăinței nu este acela de a cere iertarea pentru sine, ci acela de a scăpa de defecte.

Cea de-a doua direcție de muncă spirituală din stadiul inițial este rafinarea conștiinței. Acest proces începe cu reglarea sferei emoționale prin abținerea de la emoții grosiere, negative și cultivarea emoțiilor pozitive, subtile – în acest fel se instalează obișnuința cu stările paradiziace ale conștiinței în locul celor diavolești.

Iisus Cristos

Multe persoane care se consideră creștine – cel puțin

în Rusia - cred că numele de familie al lui Iisus este Cristos. Prin urmare, aceste două cuvinte (Iisus și Cristos) devin foarte strâns legate în mintea lor.

Dar adevărul este că numele de *Cristos* nu e un nume de familie, ci mai degrabă un titlu sau un rang. *Cristos* este un cuvânt grecesc; echivalentul său în ebraică este *Moshiach*, sau Mesia după ortografia modernă. Astfel, aceste cuvinte denumesc pe Acela care vine pe Pământ de la Dumnezeu Tatăl - ca Parte din El - pentru a aduce ajutor spiritual de la nivel Divin superior persoanelor întrupate.

Pentru a înțelege corect acest fenomen, trebuie să rețineți foarte bine tot ceea ce s-a spus în capitolele precedente: Dumnezeu-Tatăl este o Conștiință Unică și, în același timp, este o totalitate de Conștiințe, care înainte au fost umane, dar care au sfârșit prin a se uni cu El. Aceste Conștiințe au fost individualizate în trecut, dar după ce au atins realizarea supremă spirituală și după ce s-au contopit cu Dumnezeu-Tatăl, Ele locuiesc în Locașul Său într-o stare de contopire totală, formând un Tot. Această idee se regăsește în *Evanghelia după Ioan* (1: 4): „Întru El (Dumnezeu-Tatăl) era viața și viața era lumina oamenilor”. Există o afirmație similară în *Evanghelia după Filip* [26], 87: „Fiii Camerei Nupțiale (Locașul Creatorului, unde are loc unirea cu El în Iubire) au unul și același nume” (adică, acum, Ei sunt toți Dumnezeu-Tatăl). Dar Ei, ființe umane care au devenit consubstanțiali cu Dumnezeu-Tatăl, pot să se individualizeze din nou pentru un timp sub forma Duhului Sfânt, dacă este necesar, cu scopul de a îndeplini o anumită sarcină dată de Dumnezeu-Tatăl.

Prin urmare, este corect să spunem că Iisus Cristos este o Parte din Dumnezeu-Tatăl și că nu a fost întotdeauna așa: Iisus are un trecut ca ființă umană. Când a fost? În această Manvantara, sau în cea precedentă? Nu are importanță. Contează numai faptul că, după ce a atins Perfecțiunea totală și s-a unit cu Dumnezeu-Tatăl, El a venit în lume din Locașul Tatălui ca Parte din El cu Misiunea de a ajuta oamenii.

Au fost câțiva Cristoși pe Pământ de-a lungul istoriei

omenirii. Au venit pe Pământ în diferite momente, la diferite popoare, creând, de fiecare dată, un focar de cultură spirituală, dezvăluind cunoștințe despre Dumnezeu, despre semnificația vieții umane pe Pământ și despre Calea către Scopul final. Iisus Cristos a fost Unul dintre Ei.

Din descrierea copilăriei lui Iisus, știm că, încă de la vârsta de doisprezece ani, El a uluit „învățătorii” din Ierusalim cu înțelepciunea Sa în conversațiile Sale avute cu aceștia, pe teme religioase (Luca 2: 42 - 52).

Perioada care a urmat în viața lui Iisus este descrisă în două surse: *Viața Sfântului Issa*¹⁰, *cel mai bun dintre fiii oamenilor* și în *Evanghelia Tibetană*. Iată ce e scris în prima lucrare menționată:

„Când Issa a ajuns la vârsta de treisprezece ani, moment în viața unui israelit când trebuie să-și ia o nevastă, casa unde părinții Săi trăiau de pe urma unei afaceri modeste, a început să fie un loc de întâlnire pentru oameni bogați și nobili, doritori să-L aibă pe Issa, deja faimos pentru discursurile sale edificatoare în numele celui Atotputernic, ca ginere. Atunci, Issa a abandonat casa părintească în secret, a plecat din Ierusalim și s-a îndreptat împreună cu negustorii către fluviul Indus”. (Viața Sfântului Issa 4: 10 - 12)

În fiecare țară pe care Iisus a vizitat-o în acei ani (India, Tibet, Persia), El a vindecat bolnavi, a înviat morți, s-a opus păgânismului și a predicat despre Dumnezeu-Tatăl Universal și despre Calea spre El. Audiența sa favorită au fost oamenii din straturile social-economice mai de jos, așa cum s-a întâmplat și în Iudeea.

În omiliile din India, de exemplu, El a învățat oamenii următoarele:

„Nu vă închinați la idoli, căci ei nu vă aud. Nu ascultați la cele (patru) Vede, căci adevărul lor e falsificat. Niciodată să nu vă așezați în primul loc și niciodată să nu umiliți pe vecinul vostru.

„Ajută pe cei săraci, sprijină pe cei slabi, nu face rău

10 Numele de Isus sună deosebit în diferite limbi.

nimănui și nu râvni la ceea ce n-ai tu și are altul” (Viața Sfântului Issa 5: 26 - 27).

În Persia, răspunzând la întrebările marelui preot de credință Zoroastră, a spus următoarele:

„... Așa cum un copil descoperă în întuneric sânul mamei, așa și poporul tău, care a fost indus în eroare de dogma ta greșită și de ceremoniile tale religioase, au recunoscut... pe tatăl lor în Tatăl al Cărui Profet sunt.

„Ființa Eternă a transmis poporului tău, prin intermediul gurii Mele: «Să nu vă închinați la Soare (ca Zeu), căci nu e decât o parte din lumea pe care am creat-o pentru om. Soarele răsare pentru a vă încălzi când munciți; apune pentru ca să vă permită să vă odihniți, ceea ce Eu însumi am hotărât. Mie și numai Mie îmi datorați tot ceea ce aveți și tot ceea ce este în jurul vostru, deasupra voastră și dedesubtul vostru”.

„Dar - au spus preoții - cum pot oamenii să trăiască ascultând legile dreptății dacă nu au învățători?”

Apoi, Iisus a răspuns: „Atâta vreme cât oamenii nu au avut preoți, legile naturii i-au condus și așa și-au menținut candoarea sufletelor lor.

„Sufletele erau în Dumnezeu și, pentru a comunica cu Tatăl, ei nu au trebuit să recurgă la niciun idol, animal, sau foc așa cum se practică aici.

„Soarele nu acționează spontan, ci în conformitate cu Voia Creatorului invizibil, Care i-a dat naștere.

„... Spiritul Etern este Sufletul a tot ceea ce este viu. Faceți un mare păcat prin împărțirea Sa în «Spiritul Răului» și în «Spiritul Binelui», pentru că El este numai Dumnezeu Binelui, Care, ca orice tată de familie, face numai bine copiilor Săi, iertând toate greșelile lor, dacă se pocăiesc.

„«Spiritul Răului» locuiește pe Pământ în mințile acelor oameni care întorc copiii lui Dumnezeu de la Calea cea dreaptă.

„De aceea Eu vă spun vouă, să aveți frică de ziua judecății, căci Dumnezeu va da o pedeapsă îngrozitoare celor care au îndepărtat pe copiii Săi de la Calea cea

dreaptă și i-a umplut cu superstiții și prejudecăți!”. (Viața Sfântului Issa 8: 8 – 20).

De asemenea, există o mărturie a unor vorbe pe care Iisus le-a spus tibetanilor:

„Am venit să demonstrez potențialul uman. Ceea ce fac Eu, oricine (poate) face. Ceea ce sunt Eu, oricine (poate) fi. Aceste bunuri sunt pentru toate popoarele, (ei sunt) apa și pâinea vieții...” (Evanghelia Tibetană)

Iisus „s-a întors pe pământul lui Israel” numai la vârsta de douăzeci și nouă de ani (Viața Sfântului Issa [28], 9: 1). Ceea ce a făcut și a spus El acolo va ajunge să fie bine cunoscut pentru generațiile viitoare.

După ce a revenit pe pământul nativ, Iisus, împreună cu câțiva ucenici-asistenți, a început să călătorească vizitând multe orașe și sate. A făcut miracole – a vindecat bolnavi și a trezit oameni din morți, a predicat în casele oamenilor, în sinagogi, în aer liber despre ceea ce Tatăl Cerească vrea ca oamenii să fie.

Mii de persoane L-au ascultat pe Iisus, au fost martorii miracolelor Sale și au fost vindecați de bolile lor. Unii dintre ei au renunțat la meseriile lor pământești și s-au alăturat lui Iisus pentru a călători cu El și pentru a învăța de la El.

El i-a învățat prin a le explica Drumul spre Perfecțiune și prin a le demonstra metodele de vindecare spirituală și tehnicile meditative.

Fără nicio îndoială, El a vrut ca ei să fie oameni cărora să le poată transmite toate cunoștințele cele mai înalte despre Tatăl. Voia ca ei să intre în Locașul Tatălui împreună cu El. „Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat”. (Ioan 17: 24).

Dar, când El spunea ceva care depășea puterea lor de înțelegere, ei îl surprindeau cu lipsa lor de înțelegere și mulți L-au părăsit îndoiindu-se de caracterul adecvat al cuvintelor Sale și chiar de sănătatea luminală... (Ioan 10: 19 – 20; 13: 36 – 38; 14: 5 – 7; 16: 17 – 18; Luca 9: 54 – 56, etc.).

Odată, din cauza a ceea ce afirma, până și mama și frații Săi au venit la locul unde El predica pentru a-L lua acasă, deoarece au decis că era nebun (Marcu 3: 21, 31 - 35).

La sfârșit, după trei ani de predici, miracole și învățături, El avea numai 12 discipoli bărbați (unul dintre ei fiind Iuda Iscarioteanul care L-a trădat mai târziu) și pe Maria Magdalena.

Dar, unde erau mulțimile de sute de mii de oameni de rând care au fost entuziasmați, care au ascultat la predicile Sale, au mâncat hrana pe care El a materializat-o pentru ei, și care au fost vindecați de tot felul de boli?...

A reieșit limpede că aceste mulțimi nu erau interesate de învățături despre eforturile personale pe care cineva trebuie să le depună pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Ele îl voiau pe Iisus numai pentru a le vindeca de boli și pentru a li se da atenție. (Luca 9: 11).

Iisus a văzut aceasta și a început să evite masele de oameni: „... și mulțimi multe se adunau, ca să asculte și să se vindece de bolile lor. Iar El se retrăgea în locuri pustii și se ruga”. (Luca 5: 15 - 16)

Da, este adevărat că pe unii i-a vindecat, dar nu putea să continue așa la infinit. El voia ca oamenii să învețe adevărata credință, să facă eforturi personale pentru a deveni mai buni. Apoi bolile vor dispărea cu Voia Tatălui. Odată, a strigat disperat: „O, neam necredincios și îndărătnic! Până când voi fi cu voi și vă voi suferi?” (Luca 9: 41)

Iar mulțimea, instigată împotriva Lui de preoți, se înfuria. Odată, în timp ce încerca să îi facă să gândească, a spus: „. căutați să mă omorâți, (numai) pentru că cuvântul Meu nu încapă în voi”. (Ioan 8: 37)

Dar era prea târziu: mulțimile de oameni primitivi și plini de dorințe deveneau din ce în ce mai înfuriate pentru că ar fi putut *primi* mai mult, iar El le-a *dat* prea puțin.

Curând, aceiași oameni îi strigau lui Pilat: „Răstignește-L! Răstignește - LL”. (Luca 23: 21)

„Și apucându-l pe Domnul L-au împins în timp ce alergau și au spus: « Să-L luăm cu forța pe Fiul Domnului, acum că avem putere asupra Lui! Și I-au pus o mantie purpurie și L-au forțat să stea pe scaunul judecării spunând: «Judecă drept, Rege al Israelului! Și unul dintre ei a adus o coroană de spini și a pus-o pe capul Domnului, iar alții s-au ridicat și L-au scuipat în ochi și alții L-au palmuit peste față și alții L-au înțepat cu o trestie și alții L-au biciuit, spunând: «Cu această onoare să onorăm pe Fiul lui Dumnezeu!»” (Evanghelia după Petru, 3: 6 – 9)

De ce clerul nu L-a acceptat pe Iisus? Nu au existat diferențe formale între ei în ceea ce privește bazele credinței: vorbeau de același Tată Ceresc și se refereau la aceeași Biblie Evreiască.

În realitate, însă, diferențele erau foarte mari. Iisus predica despre Dumnezeu cel Viu, pe care El Îl știa foarte bine personal, în timp ce preoții timpului credeau în Dumnezeu fără să-L cunoască. Cu ajutorul religiei, și-au asigurat un rang social și o stare materială foarte bună pentru ei și, ca urmare, ei voiau să își protejeze bazele confesiunii lor.

Din ce constau aceste baze? Ele constau dintr-un număr de ceremonii religioase detaliate, din reguli pentru viața de zi cu zi și din măsuri represive împotriva celor ce greșeau¹¹.

Asemenea structuri confesionale, dezvoltate de-a lungul secolelor, au fost susținute prin construirea de temple masive, prin spectacole impresionante sub forma serviciilor religioase, printr-o ideologie care a pătruns în toate straturile întregii societăți, și prin frica de pedeapsă a lui Dumnezeu dată pentru neascultare, frică foarte bine stabilită în mințile oamenilor. Desigur că, în aceste condiții, sacerdoții unei astfel de confesiuni devin foarte iritați dacă apare cineva și încearcă să le perturbe acest stil de viață, să afirme că aceste lucruri nu sunt bune și că preoții sunt niște ipocriți care nu-L cunosc pe Dumnezeu și înșală oamenii...

11F .W. Farrar a realizat un studiu special despre acest subiect [6].

Așa a fost și va fi cazul cu spovedaniile „în masă” care pun accentul pe ritualism și reguli de comportament, timp în care, în mod inevitabil, se uită de Dumnezeu cel Viu.

În acel timp, în Iudeea, Acela care s-a opus ipocriziei religioase, a fost Iisus Cristos, Mesager al lui Dumnezeu-Tatăl.

Iisus știa de la Dumnezeu-Tatăl că sfârșitul vieții Sale pe Pământ se apropia. De asemenea, El a știut ce fel de moarte va avea.

Putea El să evite totul? Bineînțeles! Pur și simplu, putea să părăsească Iudeea împreună cu discipolii Săi și toată lumea ar fi fost mulțumită, oamenii s-ar fi calmat și ar fi uitat de El.

Dar El nu a plecat. De ce?

Pentru că, dacă ar fi făcut-o, nimeni nu și-ar mai fi adus aminte de El după câțiva ani; nu ar mai fi fost biserici creștine, nu ar mai fi fost *Noul Testament*...

De aceea planul a fost diferit.

În primul rând, planul consta în a îndeplini perfect toate profețiile despre viața pământească a lui Iisus-Mântuitorul, inclusiv pe acelea care afirmă că „niciunul din oasele Lui nu va fi sfărâmat” și că „vor privi la Acela pe care L-au împuns”. În alte cuvinte, atunci când soldații au zdrobit „fluierile picioarelor” celor doi criminali crucificați împreună cu Iisus pentru a fi siguri că sunt morți înainte de căderea nopții, Iisus își părăsise deja trupul și tot ce au făcut soldații a fost să-L străpungă într-o parte cu sulita (Ioan 19: 31 - 37).

În al doilea rând, moartea Sa și zilele care au urmat au fost marcate de multe miracole: s-a întunecat foarte devreme, catapeteasma templului din Ierusalim s-a rupt „singură” în două (Luca 23: 44 - 45), trupul lui Iisus a dispărut din locul unde a fost depus; Iisus s-a arătat de câteva ori discipolilor Săi materializându-se în trup, a avut conversații cu ei și le-a dat sfaturi.

Dar oamenii au fost uluiți de „Învierea lui Iisus din morți”. Deși acești oameni erau religioși, ei nu au înțeles

că, după ce se desparte de trup, fiecare om învie pe *cealaltă lume* cu conștiința sa de sine, dar încorporal (Matei 22: 30). Iisus a dovedit aceasta și, de fapt, a făcut chiar mai mult: cu Puterea Sa Divină El și-a dematerializat corpul, cel dat jos de pe cruce și, apoi, și l-a materializat din nou, de câteva ori, pentru un timp.

Discipolii Săi, Pavel și apoi mulți alții și-au devotat viețile lor predicând despre Fiul lui Dumnezeu care a venit pe Pământ, a fost crucificat și, după aceea, s-a înălțat, Care ne-a învățat despre Tatăl Ceresc și despre cum se intră în Locașul Său.

Iisus – despre EL Însuși

De la Dumnezeu am ieșit și am venit..." (Ioan 8: 42)

"... El M-a trimis". (Ioan 8: 42)

"... Pentru că M-am coborât din cer, nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis pe Mine..." (Ioan 6: 38)

"... Precum Mă cunoaște Tatăl și Eu cunosc pe Tatăl". (Ioan 10: 15)

"Iar Eu și Tatăl Meu una suntem". (Ioan 10: 30)

"Tatăl este în Mine și Eu în Tatăl". (Ioan 10: 38)

"Și cele ce am auzit de la El, Eu acestea le grăiesc în lume". (Ioan 8: 38)

"Eu vorbesc ceea ce am văzut la Tatăl Meu". (Ioan 8: 38)

"Și Cel ce M-a trimis este cu Mine; nu M-a lăsat singur, fiindcă Eu fac pururea cele plăcute Lui". (Ioan 8: 29)

"Eu nu pot să fac de la Mine nimic..." (Ioan 5: 30)

"Eu iubesc pe Tatăl". (Ioan 14: 31)

"Părinte drept... Eu Te-am cunoscut". (Ioan 17: 25)

"Foc am venit să arunc pe pământ și cât aș vrea să fie acum aprins!" (Luca 12: 49)

"Eu, ca Lumină am venit în lume, ca tot cel ce crede în Mine să nu rămână în întuneric". (Ioan 12: 46)

"Eu sunt Lumina lumii; cel ce îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții". (Ioan 8: 12)

"Eu sunt ușa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui". (John 10: 9)

„Eu am venit ca viață să aibă și din belșug să aibă”.
(Ioan 10: 10)

„Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi”. (Ioan 10: 11)

„Eu îmi dau viața pentru oile Mele”. (Ioan 10: 11)

„Oile Mele ascultă de glasul Meu și Eu le cunosc pe ele, și ele vin după Mine”. (Ioan 10: 27)

„Învățați-vă de la Mine... și veți găsi odihna sufletelor voastre”. (Matei 11: 29)

„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața... Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, și pe Tatăl Meu L-ați fi cunoscut”. (Ioan 14: 6 – 7)

„Fiindcă știu de unde am venit și unde Mă duc...”
(Ioan 8: 14)

„Unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni (acum)”. (Ioan 8: 21)

„Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, fiindcă Eu îmi pun sufletul, ca iarăși să-l iau. Nimeni nu-l ia de la Mine, ci Eu de la Mine însumi îl pun. Putere am Eu ca să-l pun și putere am iarăși ca să-l iau. Aceasta poruncă am primit-o de la Tatăl Meu”. (Ioan 10: 17 – 18)

„... Rămâneți întru iubirea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne întru iubirea Mea după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân întru iubirea Lui”.
(Ioan 15: 9 – 10)

„Cine este cu Mine, este cu Focul și cine este departe de Mine, este departe de împărăție (a lui Dumnezeu)!”
(Evanghelia după Toma [27], 82)

„Cel ce iubește pe tata ori pe mama mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine”.
(Matei 10: 37)

„Încă multe am a vă spune, dar acum nu puteți să le purtați”. (Ioan 16: 12)

„Mă duc la Tatăl, căci Tatăl este mai mare decât Mine”. (Ioan 14: 28)

Răspândirea creștinismului

După cum am discutat deja, spre regretul lui Iisus, El

nu a reușit să găsească oamenii care să devină ca El într-o manieră rapidă. Apostolii, probabil, erau cei mai buni oameni din Iudeea, dar vârsta lor psihogenetică nu era destul de înaintată pentru a le permite să înțeleagă imediat și în totalitate cunoștințele Divine.

Un exemplu este momentul când Levi i-a reproșat lui Petru, după ce Iisus părăsise viața pământească: „Petre, tu ești întotdeauna mânios!” (Evanghelia după Maria-Magdalena 18: 5).

De asemenea, este cunoscut faptul că Petru avea prejudecăți împotriva Mariei Magdalena pentru că ea, o femeie, era unul din discipolii favoriți ai lui Iisus și cea mai plăcută Lui dintre toți (Evanghelia după Toma [27], 114).

În alte cuvinte, de-a lungul timpului de ucenicie cu Iisus, Petru nu a învățat să își controleze emoțiile, să trăiască în dragoste sinceră, nu și-a abandonat aroganța...

După crucificarea lui Iisus, ucenicii Săi, șocați de moartea Sa și de miracolele care au urmat, au încercat să continue munca Lui cât au putut ei mai bine. Toți au predicat și mulți dintre ei au început să lucreze cu propriii lor discipoli. Din acest motiv, în majoritatea lor, aceștia au rămas printre evrei. Însă, apostolul Toma a mers prin Siria către răsărit și, unde a putut, din India până în China, a format comunități creștine. Bisericele siriene și indiene Malabar stabilite de el există și astăzi (vezi mai multe detalii în [18]).

Acela care a fost înainte un persecutor și un ucigaș de creștini, Pavel, s-a alăturat și el discipolilor Lui, după ce a fost convertit la noua credință de Iisus personal, neîncarnat.

Câțiva dintre discipolii lui Iisus au scris scripturile lor care au supraviețuit până în prezent. Aceștia au fost Matei, Ioan, Toma, Petru, Iacov, Filip, Iuda (nu Iscarioteanul), Maria Magdalena și Nicodim. De asemenea, au mai fost Pavel și discipolii indirecti ai lui Iisus, evangheliștii Marcu și Luca.

Potrivit Evangheliilor, Ioan și Maria Magdalena au fost ucenicii favoriți ai lui Iisus. Evanghelia scrisă de Ioan

este una dintre cele mai bune, atât calitativ cât și ca lungime a textului. El este și autorul celor trei Epistole către discipoli. Prima Epistolă conține multe învățături și sfaturi prețioase.

Însă Ioan a scris și alte două texte, foarte diferite de scripturile menționate mai sus. Prima se intitulează *Apocrifa lui Ioan*, iar a doua se numește *Apocalipsa lui Ioan* care este inclusă la sfârșitul Noului Testament.

Apocrifa a fost scrisă de Ioan, curând după crucificarea lui Iisus, adică înainte de a scrie Epistolele. Se poate observa că, deși Ioan a scris cu grijă toate îndrumările învățătorului, deși a cuprins cel mai important aspect al învățăturilor lui Cristos care este dragostea sinceră, nu a reușit să cuprindă cu mintea, în timpul comunicării cu Mesia încarnat, esența apariției Sale pe Pământ, și esența Tatălui care L-a trimis pe Iisus. El pune întrebări lui Dumnezeu de genul acesta: „De ce a fost ales Mântuitorul? Și de ce a fost El trimis în lume de Tatăl Său? Și cine este Tatăl Său, care L-a trimis?” (Apocrifa lui Ioan 1: 20)

Și el primește răspunsuri despre natura Tatălui, a Duhului Sfânt, Cristos, despre *crearea lumii*...

Dar, mai târziu, capacitatea lui intelectuală e pusă la încercare, ceea ce este tipic în contactele profetice: după aproximativ o treime din text, narațiunea își schimbă caracterul și apar fraze fără nicio valoare sau semnificație. În acest caz, intenția lui Dumnezeu este să vadă dacă acela care-L ascultă înțelege testul-glumă. Ioan nu l-a înțeles, nu a înțeles testul de inteligență, ci a luat totul la modul serios, a împărtășit totul cu ceilalți apostoli și a scris totul cu multă scrupulozitate.

Un caz similar s-a întâmplat când Ioan a scris *Apocalipsa* care seamănă cu un coșmar (în cel mai bun caz). Subiectul nu este despre Calea spre Perfecțiune prin credință, dragoste, și muncă de transformare personală, ci despre amenințări, profeții de dezastre și de catastrofe. Textul e lipsit nu numai de Dragoste Divină dar și de orice valoare pozitivă pentru cititor. Nu reușește decât să

distragă cititorii prin a le provoca reflecții zadarnice despre viitor, în timp ce Dumnezeu ne învață să trăim aici și acum.

Apocalipsa lui Ioan inclusă în Noul Testament a devenit un test de inteligență și spiritualitate, un test-tentație pentru milioane de oameni care studiază creștinismul. Și mulți au fost ispitiți, pentru că Apocalipsa, de la sfârșitul Noului Testament, pare să anuleze și să respingă învățăturile lui Iisus despre aspirația către Dumnezeu și despre autodezvoltare prin iubire. Astfel, unii oameni aleg predicile sfinte despre dragoste, puritate, aspirație către Dumnezeu-Tatăl din Noul Testament, în timp ce alții au rezonat cu scenele dezgustătoare de groază, plăgi, sânge și putreziciune. Ei aleg în mintea lor această mizerie, în loc să intre în armonie cu binele și frumusețea, în loc să iubească oamenii, Creația și Creatorul¹².

În mod similar s-a întâmplat și cu Nicodim: el a scris o Evanghelie bună despre ultimele zile ale vieții pământești ale lui Iisus, dar a terminat narațiunea cu descrierea unui vis al său despre Iisus care a scos păcătoșii afară din iad.

Epistolele Apostolului Pavel reprezintă o altă parte din *Noul Testament* de o valoare dubioasă care necesită o discuție specială.

Acestea sunt pline de contradicții: de la revelații foarte prețioase predicând despre iubire tandră până la blestemele furioase ale unui „moralist” intolerant.

Care este motivul pentru o asemenea reacție? Pentru a-l înțelege trebuie să cunoaștem istoria formării lui Pavel ca viitor creștin.

La început, el a fost un prigonitor, un călău și un

12 Totuși viitorul destin al lui Ioan a fost foarte bun: dragostea plină de grijă pentru mama lui Iisus, Maria, și ajutorul lui Iisus i-au furnizat condițiile necesare pentru a atinge realizarea spirituală de sine totală în acea încarnare. Am avut norocul de a avea șansa de a comunica direct cu El și cu Apostolii Marcu, Filip și Andrei în locul lor de putere favorit, lângă Saint Petersburg. Toți au atins Divinitatea și vin la oameni din Locașul Creatorului sub formă de Duhuri Sfinte.

ucigaș energic și agresiv al creștinilor.

Dar, într-o bună zi, în timp ce mergea pe drum, el a auzit vocea unui Interlocutor invizibil: „Saule, Saule, de ce Mă prigonești?” (Fapte 9: 4). Deși Pavel era un călău și un sadic, el credea în Dumnezeu și, astfel, a înțeles imediat ce se întâmpla.

Ceea ce se întâmpla cu adevărat, era faptul că Domnul a decis nu numai să-l oprească pe acest tiran sângeros, dar să se și folosească de energia lui remarcabilă de fanatic, în folosul Providenței Divine.

Și, după ce s-a supus voinței lui Dumnezeu, Pavel s-a transformat dintr-un persecutor violent al creștinilor într-un propovăduitor fără odihnă al învățăturilor lui Iisus.

Pavel a scris despre aceasta următoarele: „Mulțumesc Celui ce m-a întărit, lui Cristos Iisus, Domnul nostru, că m-a socotit credincios și m-a pus să-L slujesc, pe mine, care mai înainte huleam, prigoneam și batjocoream. Totuși am fost miluit, căci în necredința mea, am lucrat din neștiință. Și a prisosit foarte harul Domnului nostru, împreună cu credința și cu dragostea cea întru Cristos Iisus. Vrednic de credință și de toată primirea e cuvântul că Iisus Cristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Și tocmai pentru aceea am fost miluit, ca Iisus Cristos să arate mai întâi în mine toată îndelunga Sa răbdare, ca pildă celor ce vor crede în El, spre viață veșnică”. (1 Timotei 1: 12 - 16)

Dar toate acestea se întâmplau după crucificarea lui Iisus. Pavel nu l-a întâlnit pe Iisus încarnat și numai ceva mai târziu a avut contacte personale cu ucenicii Săi. Însă, după ce a acceptat creștinismul, Pavel s-a dedicat complet îndrumărilor lui Dumnezeu și, cu toată energia lui remarcabilă, a început să lucreze asupra transformării sale prin folosirea, printre altele, a metodelor meditative oferite lui de Dumnezeu.

În plus, Dumnezeu i-a dat lui Pavel o misiune specială – să răspândească noua credință păgânilor din Imperiul Roman din afara Iudeei.

Pavel a predicat cu ferveare, a creat noi comunități

creștine și s-a certat cu liderii religioși ai păgânilor. De multe ori a fost bătut până la moarte, dar de fiecare dată, Dumnezeu l-a readus în corpul său și Pavel începea din nou să lupte.

Pavel a scris multe Epistole adresate diferitelor comunități creștine. În aceste scrieri, există subiecte atât de contradictorii, încât, unii istorici chiar au avansat ipoteza că „învățăturile morale” au fost adăugate în Epistole de o altă persoană – atât de distincte sunt unele părți din această scriere, din punct de vedere al nivelului intelectual și al stilului. Însă explicația logică a acestor contradicții derivă din natura contradictorie a lui Pavel însuși.

El, pur și simplu, nu a reușit să se schimbe complet. Pentru a deveni o persoană Divină în totalitate, el ar fi avut nevoie de zece ani de ucenicie senină. Dar Pavel nu a avut o asemenea posibilitate și el încă se lupta cu ardoare cu propriul său caracter de dinainte, în timp ce ținea predici și omilii, era bătut, umbla înfometat și înghețat, sau era închis...

Deci, să-l iertăm pentru faptul că a amestecat cele mai înalte Revelații de la Dumnezeu cu ura împotriva „homosexualilor” și a „soților adulteri”. Tot el este cel care, pentru prima dată în istoria creștinismului, a declarat, în contradicție cu învățăturile lui Iisus, *anatema* – o damnare în numele bisericii creștine (1 Corinteni 16: 22).

Epistolele sale au făcut mult bine omenirii, dar au ajuns și o puternică tentație, chiar mai puternică decât *Apocalipsa lui Ioan*, pentru generațiile de creștini care au urmat. Aceasta se datorează faptului că, fiind incluse în *Noul Testament*, au „legitimat” nu numai tandrețea, bunătatea, armonia, iertarea, dar și calitățile opuse: ura, intoleranța mândră față de cei care nu sunt „ca mine”, damnările.

Cei care au dezvoltat teoria absurdă că cineva și-ar putea spăla propriile păcate cu sângele și suferința altuia, au fost Pavel și Ioan. Am discutat aceasta la începutul capitolului intitulat „Pocăința”. Ei au afirmat în Epistolele

lor că Iisus cel nevinovat care a fost ucis, era Mielul lui Dumnezeu, chipurile, trimis de Dumnezeu-Tatăl ca jertfă pentru. Sine însuși, pentru ispășirea păcatelor umane. „Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Romani 8: 3); sângele lui Iisus Cristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat” (1 Ioan 1: 7), „... El este jertfa de ispășire (pentru Dumnezeu-Tatăl) pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2: 2), „... El S-a arătat ca să ia păcatele”. (1 Ioan 3: 5).

Din toate acestea, rezultă că, tot ce avem de făcut, este doar să credem că Iisus a fost într-adevăr un Cristos. Altceva nu mai este de făcut căci păcatele noastre sunt iertate și avem paradisul garantat.

* * *

În Imperiul Roman, creștinismul a fost instaurat cu dificultate. Creștinii au fost persecutați, masacrați și crucificați pe marginea drumurilor. Alți creștini s-au predat singuri persecutorilor pentru a muri pe crucile credinței pentru ca, măcar așa, să-i semene lui Cristos.

Ce mare diferență comparativ cu „credincioșii”.

contemporani care spun că sunt creștini și care nu sunt capabili să facă eforturi pentru propria lor îmbunătățire: de exemplu, „nu pot” renunța nici măcar la fumat¹³.

Cu voia lui Dumnezeu și mulțumită faptelor personale ale Apostolilor și ale altor Eroi, creștinismul s-a răspândit, cu timpul, într-o mare parte a Europei, apoi s-a extins atât în Nordul cât și în Sudul Americii precum și în Australia; de asemenea, există mulți creștini în Asia și în Africa. În prezent, aproape o treime din populația Pământului profesează creștinismul.

Acum trebuie să înțelegem următoarele: cuvântul *creștinism* are două înțelesuri fundamentale complet

13 n.t. ... darămite la viața lor.

diferite: creștinismul ca învățături ale lui Iisus Cristos și creștinismul ca produs al interpretării pe care au dat-o oamenii din diferite țări, în diferite epoci istorice.

Chiar de la începutul creștinismului până în zilele noastre, au existat adevărați adepți ai lui Iisus printre aceia care se consideră creștini, dar au fost și aceia care numai s-au deghizat ca fiind creștini de dragul de a-și satisface pasiunile lor josnice: dorința de a domina pe alții, de a fura, de a tortura, de a omorî... Au fost și există încă oameni care nu au înțeles și nu înțeleg nimic din învățăturile lui Iisus, dar se consideră adevărați credincioși; probabil, ei sunt majoritari. Dar, această carte se referă la învățăturile lui Iisus Cristos, nu la istoria creștinismului pe Pământ.

Libertatea voinței

Cineva se poate întreba: de ce a permis Dumnezeu să fie inclus în *Noul Testament* material cu un conținut eronat?

Răspunsul este următorul: unul din principiile cele mai importante ale lucrării lui Dumnezeu în educația noastră este de a ne da libertatea voinței, altfel spus, dreptul de a ne alege singuri drumul în viață. Vrei să vii la Mine? Dacă da, atunci vino! la Mă de mână, am să te ajut! Dacă vrei să mergi în direcție opusă – poți, bineînțeles, dar, oricum, încearcă să mă găsești. Îți voi aminti mereu de Mine.

Direcția în care omul aspiră cu mintea și conștiința sa reprezintă o indicație clară pentru Dumnezeu despre cum să ajute această persoană. Pentru a avea posibilitatea de a aplica acest principiu, Dumnezeu îngăduie ca informații ispititoare să fie incluse chiar și în cărțile Sfinte care descriu Calea Adevărată.

Putem considera acestea ca lecții de psihologie date de Marele învățător. Aceste lecții includ teste frecvente care atestă cât de mult am avansat spiritual, la nivelul dezvoltării intelectuale și etice.

Referitor la cele afirmate mai sus, este cazul de a

oferi câteva citate din *Noul Testament*. Primul este din *Epistola întâia către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel* (6: 12): „Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos...”

Același lucru l-a afirmat și Iisus: „Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului aceluia prin care vine sminteala” (Matei 18: 7).

Principiul libertății de a alege implică „revizuirea” periodică a rezultatelor fiecărui stadiu din cadrul procesului educațional, în locul folosirii sistemului de pedeapsă și răsplată pentru fiecare decizie luată de o persoană. Pentru a ilustra această idee, Iisus a spus pilda semănătorului (Matei 13: 24 - 30):

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în țarina lui. Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu și a plecat. Când au răsărit firele de grâu și au făcut rod, a ieșit la iveală și neghina. Robii stăpânului casei au venit și i-au zis: «Doamne, n-ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde are, dar, neghină? El le-a răspuns: «Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta. Și robii i-au zis: «Vrei, dar, să mergem s-o smulgem? «Nu», le-a zis el, «ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: Smulgeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu”.

În această parabolă „semințele” sunt informațiile adevărate sau false. Din cauza acestui fapt, „câmpul” poate da o „roadă” bună, dar și „neghină” - însă „secerișul” are loc numai la sfârșit. După cum grâul și neghina au nevoie de timp să crească, tot așa fiecare dintre noi are nevoie de timpul său până la vremea „secerișului”, pentru a alege, prin căutare și decizii personale, ceea ce vrea să devină: „grâu” sau „neghină”.

Când cineva este tentat de ceva, Iisus a sfătuit să se ia decizii dure pentru binele propriu: „Iar dacă mâna ta sau piciorul tău te smintește, taie-l și aruncă-l de la tine, că

este bine pentru tine să intri în viață ciung sau șchiop, decât, având amândouă mâinile sau amândouă picioarele, să fii aruncat în focul cel veșnic. Și dacă ochiul tău te smintește, scoate-l și aruncă-l de la tine, că mai bine este pentru tine să intri în viață cu un singur ochi, decât, având amândoi ochii, să fii aruncat în gheena focului”. (Matei 18: 8 - 9)

Acest mod de a lupta cu sine însuși este, de asemenea, o manifestare a libertății oamenilor de a alege.

Și prin folosirea acestei libertăți a voinței ne formăm propriile destine.

...Dar libertatea voinței nu este nelimitată.

Dumnezeu intervine când trebuie să facem o schimbare în viețile noastre, dar inerția noastră ne oprește să o facem. De exemplu, să ne reamintim de schimbările dramatice din viețile unor oameni care au avut norocul să devină discipoli personali ai lui Iisus, sau de schimbările impresionante ale stilului de viață a lui Pavel, sau de destinele multor oameni care au fost salvați mai târziu de întunericul ignoranței prin învățăturile lui Iisus Cristos.

Dumnezeu mai intervine și când oamenii intenționează să facă ceva ce nu trebuie să se întâmple, ceva care ar obstrucționa progresul spiritual al sufletelor încarnate. Dacă vedem lucrurile diferit, atunci este ceva ce nu am înțeles, suntem confuzi.

Dumnezeu are Iubirea perfectă, înțelepciunea perfectă, Puterea perfectă. El nu trece cu vederea nimic, nu-I scapă nimic. Nu are dușmani capabili să lupte împotriva Lui. Poveștile despre bătăliile Sale cu răul nu sunt decât basme. În ceea ce privește pe aceia care le iau în serios, ei dau dovadă de un nivel intelectual redus. Dumnezeu poate să materializeze, sau să dematerializeze orice: de exemplu, dematerializarea unui corp al unui om rău care intenționează să facă ceva care nu trebuie să se întâmple (în mod obiectiv).

Iar dacă așa ceva se întâmplă, înseamnă că trebuia să se întâmple și Dumnezeu știa despre asta. Atunci, datoria noastră este să încercăm să înțelegem motivul.

Trebuie să învățăm să avem încredere în El. În orice caz, nu trebuie să facem lucruri nesăbuite pentru care El va trebui să ne pedepsească.

Când ai o conștiință pură, nu ai de ce să îți fie teamă! Dacă nu ai o conștiință curată, atunci trebuie să te pocăiești sincer și să repara greșeala.

Dar, dacă avem o conștiință curată, însă ne este frică de niște lucruri pământești (cu excepția faptului că am putea cauza suferință altcuiva fără intenție), înseamnă că dragostea noastră pentru El și credința noastră e slabă. „În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica... și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste” (1 Ioan 4: 18). „Au nu se vând două vrăbii pe un ban? Și niciuna din ele nu va cădea pe pământ fără știrea Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii”. (Matei 10: 29 - 31)

Și când cineva spune că nu există Dumnezeu pentru că sunt cutremure, uragane, războaie, sau că El este rău și, ca urmare, nu vor să creadă în El, sau că El nu poate să învingă diavolul - trebuie să înțelegem că intenția lui Dumnezeu pentru oameni nu constă în a crea un paradis pentru ei pe Pământ. Dacă ar fi fost paradisul pe Pământ, atunci noi nu am mai avea un stimulent puternic pentru a ne detașa, pentru a avansa.

Ar trebui să ne amintim că este necesar să fim activi pe Pământ, nu leneși; în caz contrar, vom fi corecțați prin dureri, pentru propriul nostru bine.

Viața pe Pământ nu este Viața Adevărată, ci numai un scurt curs educațional, o posibilitate pentru ca noi să devenim mai buni, să ne corectăm destinele pentru viața care vine, să ne apropiem de Scopul Final.

Dacă nu ar fi războaie sau alte calamități, atunci ar fi imposibil pentru cineva să demonstreze un eroism plin de spirit de sacrificiu pentru cei din jur sau, dimpotrivă, să trădeze, ca rezultat al fricii de durere sau de moarte a trupului...

Cataclisme pe pământ nu au alt rol decât acela de

a accelera evoluția oamenilor implicați în aceste evenimente. Aceste încercări reprezintă ocazii care ni se oferă pentru a deveni mai buni.

Destin

După cum a fost deja menționat mai devreme, evoluția fiecărui suflet se desfășoară de-a lungul multor mii de ani, iar intervalele de timp dintre încarnările consecutive sunt mai lungi decât perioadele de viață petrecute în trup. De aici rezultă faptul că viața principală a fiecăruia dintre noi se derulează în stare imaterială. Din această comparație putem realiza cât de multe persoane încarnate își petrec viața rătăcind în iluziile lumii materiale.

După încarnare, în timpul anilor de copilărie, se uită complet tot ceea ce a fost înainte de a fi născut pe pământ. Aceasta se întâmplă pentru că viața în noua stare, adică aceea de om încarnat, este mult prea diferită de viața dinainte: capacitățile de percepție ale conștiinței după încarnarea într-un corp material sunt mult mai reduse. Conștiința începe să perceapă numai acea parte din informație captată prin organele materiale de simț ale noului său corp. Astfel, se uită libertatea de mișcare cu viteza gândului avută înainte, precum și abilitatea de a percepe totul, direct, fără ajutorul organelor de simț.

Deși se uită tot ce a fost înainte de nașterea în trup, viața nu este luată de la început – ci, pur și simplu, continuă, iar destinul creat în încarnarea dinainte se desfășoară ca atare.

După ce a fost născut pe Pământ, fiecare dintre noi are deja propriul său destin, care nu este altceva decât un plan de dezvoltare viitoare stabilit de Dumnezeu pentru noi. Astfel, există o linie de destin înnăscută, dezvoltată în funcție de ceea ce trebuie să fie învățat în noua viață pământească.

Imediat ce copiii ajung la vârsta la care sunt capabili să ia decizii etice importante, ei au mai multe posibilități de a-și influența propriile destine, de a le schimba în mai bine, sau mai rău.

Creșterea copiilor într-un mod corect sau greșit poate avea un efect semnificativ asupra vieții lor. Dar trebuie să ne amintim că, toate condițiile – ca de exemplu, părinți capabili să dea o anumită educație și mediul social în care s-a născut copilul, au fost, de asemenea, planificate de Dumnezeu în conformitate cu destinul fiecăruia.

Posibilitățile unei persoane încarnate nu sunt nelimitate. De fapt, ele sunt limitate, mai ales, în funcție de nivelul de maturitate intelectuală a persoanei, nivel care definește capacitatea de a înțelege o informație cu un anumit grad de complexitate.

De exemplu, capacitatea intelectuală a unui oligofren este foarte limitată. Dar cine este această persoană oligofrenă? Este, oare, singurul motiv pentru oligofrenie faptul că părinții au fost alcoolici, sau că mama a avut o patologie în timpul sarcinii? Nu. Dumnezeu a știut aceste circumstanțe înainte de a trimite un anumit suflet în acel corp. Fiecare suflet are propriul său destin. Mai mult, pentru părinți, aceasta este o manifestare și a destinului lor. Ei au dat naștere nu unei persoane amărâte care suferă de oligofrenie, ci unui suflet care nu și-a dezvoltat încă intelectul în decursul evoluției sale personale.

Pe de altă parte, oamenii care au reușit să-și dezvolte puterea intelectuală în timpul vieții lor pământești trecute și care au acceptat direcția corectă de dezvoltare spirituală în încarnarea actuală, pot să realizeze destul de mult, inclusiv să atingă autorealizarea și să ajute și pe alții să avanseze la realizarea acestui Obiectiv.

Dezvoltarea intelectuală

Noul Testament ne dă posibilitatea de a vedea religiozitatea oamenilor la diferite niveluri intelectuale.

Nivelul cel mai înalt este reprezentat de Iisus Cristos. Nici măcar discipolii Săi personali nu au putut să cuprindă cu mintea întreaga profunzime a învățăturilor Sale.

Al doilea nivel este reprezentat de cei mai apropiați discipoli ai lui Iisus care au încercat să-L înțeleagă pe învățător și au reușit parțial.

Nivelul următor se referă la oamenii care dețin un

rang social înalt, care au știut și au urmat tradițiile religioase pământești legate de ritualuri și reguli de comportament, dar nu au fost capabili să înțeleagă cuvintele vii ale lui Dumnezeu.

Nivelul cel mai de jos este format din oameni capabili să gândească numai conform schemei următoare: „Îmi dau, e bine! Nu-mi dau, e rău!”

Intelectul dezvoltat al unei persoane nu denotă că are și un nivel etic dezvoltat. Pe de altă parte, dezvoltarea personală, din punct de vedere etic, nu e posibilă fără un intelect dezvoltat. Ca urmare, dacă noi căutăm realizarea spirituală personală, trebuie, de asemenea, să muncim și pentru autodezvoltarea intelectuală.

Ce contribuie la această evoluție? În primul rând, educația, diferite tipuri de muncă (în special, cele creative), munca intelectuală și participarea în cercetări teoretice... Societatea modernă, foarte dezvoltată în aspectele științifice și tehnice, oferă o posibilitate foarte bună pentru folosirea minții și dezvoltarea acesteia.

...Traducerea *Noului Testament* în varianta Sinodală este departe de a fi perfectă. Semnificația profundă a unor afirmații făcute de Iisus a fost „ascunsă” de traducători incapabili să înțeleagă ideile Sale.

O singură greșeală de traducere are un efect dezastruos. Un exemplu este fraza „Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor” (Matei 5: 3). Mulți cititori au tras concluzia că Iisus a predicat primitivismul și parazitismul intelectual.

Dar Iisus a vrut să spună ceva cu totul diferit! Când a vorbit despre binecuvântările viitoare, nu s-a referit la niște paraziți cerșetori, ci la oameni care au renunțat să mai lupte pentru bogății materiale și aceasta, nu datorită lenei sau beției, sau a altor motive de acest gen, ci datorită crezului lor spiritual: în alte cuvinte, „datorită spiritului” și nu „datorită spiritului”.

Aceia vor fi binecuvântați în Împărăția Cerurilor, care au renunțat la averile lor pământești, care au renunțat la a căuta bogății pământești, pentru că Bogăția lor va fi Tatăl

Ceresc, dacă îți dedică viața Lui. „Nu vă adunați comori pe pământ... ci adunați-vă comori în cer... Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta”. (Matei 6: 19 - 21) - acesta este unul din postulatele cele mai importante ale învățăturilor Sale.

În ceea ce privește înțelepciunea, Iisus ne-a învățat următoarele:

„Ignoranța ne duce la moarte. Iar cei care nu au ieșit din ignoranță, încă nu au existat ca (adevărați) oameni, nu există și nu vor exista!

„Cei care trăiesc în cunoașterea adevărată se împlinesc cu Perfecțiunea pe măsură ce Adevărul li se dezvăluie.

„Cât de puternic este Adevărul față de ignoranță și greșală! Ne dă Libertate!

„Logos-ul (Iisus) a spus: „Dacă vei cunoaște Adevărul, Acesta te va elibera”.

„Ignoranța este sclavie. Cunoașterea este Libertate.

„Căutând Adevărul, descoperim semintele sale în noi”. (Evanghelia după Filip [26], 123)

„... Fii înțelept... și cinstit!” (Evanghelia după Toma [27], 39)

Despre alcoolism

„Mi-am luat locul în mijlocul lumii, și le-am apărut în trup. I-am găsit pe toți beți, și nu am găsit pe niciunul dintre ei însetat (de Adevăr). Mă durea inima pentru copiii omenirii, pentru că ei sunt orbi în inimile lor și nu văd, căci au venit în lume goi, și caută, de asemenea, să plece din lume goi... Ei sunt beți. Când au să se scuture de vinul lor, atunci ei își vor schimba căile”. (Evanghelia după Toma [27], 28)

„Fiți treji, privegheați. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită”. (1 Petru 5: 8)

„Luați seama la voi înșivă, să nu se îngreueze inimile voastre de băutură”. (Luca 21: 34)

„Să umblăm cuviincios, ca ziua: nu în ospete și în beții”. (Romani 13: 13)

„Bine este să nu mănânci carne, nici să bei vin, nici să faci ceva de care fratele tău se poticnește, se smintește sau slăbește (în credință)”. (Romani 14: 21)

„Și nu vă îmbătați de vin, în care este pierzare, ci vă umpleți de Duhul”. (Efeseni 5: 18)

Muncă sau parazitism?

O imagine tipică a realității rusești: rânduri de cerșetori profesioniști stând pe lângă bisericile ortodoxe. Toți își fac zeloși cruce: se presupune că ei se roagă pentru noi... (deși care e valoarea rugăciunilor acestor paraziți?). Foarte puțini dintre aceștia au probleme cu adevărat și au nevoie de bani. Ceilalți au ales parazitismul ca profesie.

Și oamenii dau de pomană pentru ei, pentru că Iisus Cristos a spus: „Oricui îți cere, dă-i...” (Luca 6: 30)

Dar oare s-a referit la acest gen de a „da”?

El a realizat totul. El a fost consubstanțial cu Tatăl. El care este unit cu Tatăl nu mai are nevoie de nimic pământesc. Este gata să accepte moartea trupului și să se înalțe la Tatăl. Pentru El, corpul nu este decât un impediment și numai Voința Tatălui îl determină să-și păstreze trupul.

Iisus nu a trăit pentru Sine, ci pentru oameni. Le-a dat tot ce a avut – pe Sine însuși în întregime. El a sugerat ca și adepții Săi să procedeze la fel. De ce aveți nevoie de cele lumești? Muncim, predicăm Adevărul, vindecăm oamenii, ei se bucură când îi vizităm, ne dau de mâncare, avem haine, ni se dă adăpost peste noapte. De ce altceva avem nevoie pe Pământ? Atunci căutați-L pe Tatăl! Și nu dați cu greutate altora din ceea ce aveți voi.

„... Nu vă îngrijiți pentru viața voastră ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca. Viața este mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea. Priviți la corbi, că nici nu seamănă, nici nu seceră; ei n-au cămară, nici jitniță, și Dumnezeu îi hrănește. Cu cât mai de preț sunteți voi decât păsările! Și cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? Priviți la crini cum cresc: Nu torc, nici nu țes. Și zic vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a

îmbrăcat ca unul dintre aceștia. Și voi să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu fiți îngrijați. Căci toate acestea păgânii lumii le caută; dar Tatăl vostru știe că aveți nevoie de acestea; Căutați mai întâi Împărăția Lui. Și toate acestea se vor adăuga vouă. Nu te teme, turmă mică... faceți-vă... comoară neîmputănată în ceruri, unde fur nu se apropie... Căci unde este comoara voastră, acolo este inima voastră". (Luca 12: 22 - 34)

Mai mult, într-o zi, „... L-a întrebat un dregător, zicând: Bunule învățător, ce să fac ca să moștenesc viața de veci? Iar Iisus i-a zis. una îți lipsește: Vinde toate câte ai și le împarte săracilor. și vino de urmează Mie". (Luca 18: 18 - 22)

Iisus a știut că acest om putea progresa dacă ar fi decis să devină discipolul Său. Dar el nu a decis să devină adept al lui Iisus.

Cui i s-a adresat Iisus când El a propus să renunțe la toate cele pământești? S-a adresat oamenilor vrednici de a deveni discipolii Săi, sau întregii lumi? Bineînțeles că este vorba de prima categorie.

De exemplu, odată, El a venit cu discipolii Săi în casa Mariei Magdalena și a surorii ei, Marta. În acele momente, Maria". așezându-se la picioarele Domnului, asculta cuvântul Lui. Iar Marta se silea cu multă slujire și, apropiindu-se, a zis: «Doamne, au nu socotesti că sora mea m-a lăsat singură să slujesc? Spune-i deci să-mi ajute». Și, răspunzând, Domnul i-a zis: «Marto, Marto, te îngrijești și pentru multe te silești; Dar un lucru trebuie: căci Maria partea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea. „(Luca 10: 39 - 42)

Dar cine ar fi hrănit musafirii dacă Marta nu ar fi făcut-o? Atunci de ce i-a vorbit Iisus așa? El i-a spus așa pentru a-i justifica Martei comportamentul discipolului Său favorit, Maria. Iar Marta, pe partea ei, a adus serviciul cel mai de preț de care era ea capabilă.

Așadar, cine era vrednic să devină discipol al lui Iisus? Leneșii și paraziții? Nu!

Iisus a sperat să împărtășească discipolilor Lui cei

mai apropiați cele mai profunde cunoștințe despre Tatăl Ceresc. Aceste cunoștințe se referă la fazele finale ale evoluției personale ale sufletelor umane. Noi trebuie să ne pregătim pentru a primi cunoașterea prin a dezvolta în noi Iubirea, înțelepciunea și Puterea prin experiențele pământești: dragostea sexuală și părintească, ajutorul oferit prietenilor și tuturor celor pe care care-i putem ajuta, lupta împotriva criminalilor, străduința de a îmbunătăți viața spirituală a tuturor oamenilor. Numai după ce ne-am dezvoltat în aceste aspecte exoterice, putem să ne angajăm într-o muncă esoterică cu scopul de a-L cunoaște pe Dumnezeu-Tatăl și de a ne uni cu El.

Numai câțiva oameni sunt capabili de a realiza o muncă esoterică serioasă. Restul trebuie să se perfecționeze, în primul rând, prin eforturi depuse pentru binele altora, prin a studia religia pentru a-și întări credința și etica religioasă.

Și numai cei ce muncesc își merită hrana: „... căci vrednic este lucrătorul de hrana sa... (Matei 10: 10) și „... vrednic este lucrătorul de plata sa” (Luca 10: 7).

Aceluia care muncește i se cuvine bunăstarea materială: „Cine slujește vreodată, în oaste, cu solda lui? Cine sădește vie, și nu mănâncă din roada ei? Sau cine paște o turmă, și nu mănâncă din laptele turmei? Nu în felul oamenilor spun eu acestea. Nu spune, oare, și legea acestea? Căci în Legea lui Moise este scris: „Să nu legi gura boului care treieră”. Oare de boi se îngrijește Dumnezeu? Sau în adevăr pentru noi zice? Căci pentru noi s-a scris: „Cel ce ară trebuie să are cu nădejde, și cel ce treieră grâul trebuie să-l treiere cu nădejdea că va avea parte de roade”. (1 Corinteni 9: 7 - 10)

Isus și apostolii Săi nu au cultivat grâu, nu au păscut vite și nu au construit case. Dar ei au ajutat oamenii cu un serviciu superior - serviciu pe care acești oameni nu puteau să-l îndeplinească singuri. Ei le-au arătat drumul către Dumnezeu - și astfel ei își meritau hrana.

„Oare toți sunt apostoli? Oare toți sunt proroci? Oare toți învățători? Oare toți au puterea să săvârșească

minuni? Oare toți au darul vindecătorilor?... Râvniți însă la darurile cele mai bune. Și vă arăt încă o cale care le întrece pe toate". (1 Corinteni 12: 29 - 31)

„Nici n-am mâncat de la cineva pâine în dar, ci, cu munca și cu truda, am lucrat noaptea și ziua, ca să nu împovăram pe nimeni dintre voi. Nu doar că n-avem putere, ci ca să ne dăm pe noi înșine pildă vouă, spre a ne urma. Căci și când ne aflăm la voi, v-am dat porunca aceasta: dacă cineva nu vrea să lucreze, acela nici să nu mănânce. Pentru că auzim că unii de la voi umblă fără rânduială, nelucrând nimic, ci iscodind. Dar unora ca aceștia le poruncim și-i rugăm, în Domnul Iisus Cristos, ca să muncească în liniște și să-și mănânce pâinea lor. Iar voi, fraților, nu pregetați să faceți ce e bine. Și dacă vreunul nu ascultă de cuvântul nostru prin epistolă, pe acela să-l însemnați și să nu mai aveți cu el niciun amestec, ca să-i fie rușine. Dar să nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci povățuiți-l ca pe un frate". (2 Tesaloniceni 3: 8 - 15). „... Dar vă îndemnăm, fraților, să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit". (1 Tesaloniceni 4: 10 - 11).

Toată lumea trebuie să muncească. Iisus a muncit. Acela care nu muncește pentru a supraviețui și pentru a ajuta pe alții care au nevoie (în cazul în care se poate) este un parazit fără șanse de a-L aborda pe Dumnezeu.

Ca urmare, întrebarea este: să încurajăm parazitismul oamenilor prin a-l îngădui? Le facem un rău, sau îi ajutăm în felul acesta?

Dar nu trebuie să trageți concluzia din cele spuse mai sus că niciodată nu ar trebui să dăm ceva altora. Ar trebui să dăm și nu numai bani. Aceasta e o manifestare a dragostei noastre - însă ar trebui să dăm celor ce merită. În felul acesta, va deveni un act de înțelepciune.

Să ne amintim cuvintele lui Iisus care a spus: «Binecuvântați sunt cei care au trudit: ei au aflat viața (corectă)!» (Evanghelia după Toma [27], 58)

Oamenii

Iisus a venit pe Pământ cu scopul de a ajuta oamenii să îl găsească pe Tatăl Cerească. El a încercat să le

vorbească despre Tatăl, dar numai puțini au înțeles cuvintele Lui și, chiar pe El însuși, L-au înțeles doar parțial.

Apoi Iisus a luat asupra Sa un mare sacrificiu de Sine: și-a dat viața de bunăvoie, într-o manieră foarte dureroasă – prin răstignire – astfel încât tot ceea ce El a spus nu va fi uitat și va servi generațiilor viitoare de oameni.

El S-a sacrificat pentru oameni (și nu pentru Dumnezeu după cum unii din adepții Săi au visat). El i-a iubit mult și s-a dat pe Sine în totalitate pentru a-i ajuta.

Dar, de asemenea, tot El a împărțit oamenii în următoarele grupe:

Primul grup este format din „porci” și „câini”, care nu sunt vrednici de a li se oferi perlele cunoașterii spirituale, deoarece le vor călca în picioare și apoi se vor întoarce și vă vor „sfâșia” (Matei 7: 6).

Al doilea grup este format din ipocriți – „lupi” (Matei 10: 16; 23: 13 – 35).

Al treilea grup îl reprezintă acei câțiva care sunt capabili de a înțelege cele mai înalte cunoștințe spirituale.

El a folosit asemenea cuvinte fără ură împotriva „câinilor”, „porcilor” și „lupilor”. Știa că nu sunt decât niște copii nesăbuiți, dacă privim la vârsta lor din punct de vedere al evoluției sufletului; și ei „nu știu ce fac” chiar dacă L-au crucificat (Luca 23: 34).

El a sfătuit pe alții să ia aceeași atitudine: „... Iar eu vă zic vouă: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drekți și peste cei nedrepti!” (Matei 5: 44 – 45)

Ceea ce este afirmat mai sus este important nu numai ca analiză istorică. Această clasificare a oamenilor și a comportamentului lor este tipică oricărei societăți sau oricărei țări. Orice Mesia sau conducător spiritual care încearcă să ofere oamenilor cunoștințele cele mai înalte

despre Dumnezeu, despre Calea spre El, se confruntă cu același fenomen. El sau Ea descoperă în final că oricât de mult i se spune unei adunări de discipoli despre Puterea Supremă, majoritatea lor nu poate să înțeleagă și, cu prima ocazie, ei își manifestă înclinația de a reduce cunoașterea la un joc religios primitiv sau chiar mai rău: unii dintre discipoli sunt chiar dispuși să trădeze și să-L omoare pe învățătorul lor care i-a ajutat cu propriul Lui sacrificiu.

Însă aceasta nu înseamnă că a ajuta oamenii nu este de niciun folos. Trebuie ajutați, dar nu ar trebui să se aștepte la rezultate prompte. Dezvoltarea sufletelor tinere evoluează mai încet decât ar dori liderii lor care sunt maturi din punct de vedere al evoluției spirituale. Studenții încă mai au timp, înainte de „cules”.

Modelele psihologice ale comportamentului oamenilor de diferite vârste evolutive, discutate mai sus, explică, de asemenea, mai multe procese și fenomene sociale – de exemplu, manifestările fanatismului politic sau religios, de asemenea, capacitatea de a înțelege ce este patriotismul.

Patriotism

Cuvântul *patriotism* este un termen greco-latin care vine, inițial, din latină de la cuvântul *pater* care înseamnă *tată*. Acest termen denotă sentimentul de apartenență în anumite comunități sociale: familie, trib, națiune, stat, mișcare religioasă, etc.

Cu cât este mai primitiv mediul social, cu atât mai mărunte sunt caracteristicile folosite de oameni pentru a se separa sau asocia între ei. Ca urmare, vor avea loc mai multe conflicte într-un mediu de acest gen.

Stârnirea ideilor patriotice de tip fanatic în asociații naționale sau religioase mari poate provoca o creștere a stărilor de tip nazist (fasciste). În acest caz, este captată partea din societate care are înclinații spre agresiune. Aceasta este reprezentată de oameni care sunt cel mai puțin dezvoltați evoluționar. Dacă masele de oameni primitivi incitate de ideile fasciste sunt conduse de

persoane diabolice și puternice, atunci pot avea loc războaie pe scară largă cu scopul de a distruge sau a subjugă națiunile „inferioare” (sau altfel denumite prin epitete similare umilitoare) prin acapararea proprietăților lor și a pământului.

În alte cazuri, ideile patriotice pot fi folosite pentru a apăra o națiune de agresiunea unui dușman, sau pentru a elibera țara de ocupație.

Dar cel mai înalt patriotism este reprezentat de percepția lui Dumnezeu-Tatăl ca pe Ierarhul cel Mai Mare și a ideii de țară ca pe întreaga Sa Creație incluzând universul. În acest caz, toată lumea și alte ființe încarnate și neîncarnate sunt membrii unei singure familii. Sunt frați și surori la diferite vârste, sunt copiii unui Dumnezeu-Tată comun care îi iubește pe fiecare.

Și acesta este cazul cu adevărat; aceasta este situația reală în univers. Însă oamenii contaminați de egoism și ură, orbiți de poftă pentru lucruri lumești, nu pot înțelege aceasta. Și destul de des asemenea oameni sunt „majoritatea copleșitoare” a societății.

Prin toate țările pe care Iisus Cristos le-a vizitat, El a predicat ideea de teocentrism, patriotism, unde *Pater* este Dumnezeu-Tatăl. În *Viața Sfântului Issa, cel mai bun dintre fiii oamenilor* [28] se pot găsi câteva informații despre Predicile Lui în India și Persia referitoare la această temă.

De exemplu, El le-a spus indienilor: „Numai El, Unicul, a voit și a creat, numai El a existat dintotdeauna și existența Lui nu va avea sfârșit. Nu are egal nici în Ceruri și nici pe Pământ. Marele Creator nu și-a împărțit puterea cu nicio ființă vie... Numai El posedă Omnipotența. El a voit și lumea a apărut. Într-un gând Divin, El a adunat toate apele, separându-le de porțiunile uscate ale globului. El este principiul existenței misterioase al omului. Eternul Legislator este unul; nu există alt dumnezeu decât El. El nu a împărțit lumea cu nimeni și nici nu a împărțit nimănui intențiile sale” (5: 16 – 18, 6: 10).

El a predicat același lucru zoroastrienilor în Persia: „Nu vorbesc despre un dumnezeu nou, ci despre Tatăl

nostru Ceresc care a existat din toate timpurile și care va exista după sfârșitul a toate (a acestei creații). El este Dumnezeu binelui, Care, precum tatăl unei familii, nu face decât bine copiilor Lui, uitând toate greșelile lor, dacă se căiesc de ele.

„... La El trebuie să vă îndreptați pașii pentru a fi mângâiați în necazurile voastre, ajutați în lucrul vostru și vindecați de bolile voastre. Oricine se va duce la El, nu va fi respins. Când Îi vorbiți, să fiți din nou ca niște copii!” (8: 6, 17 - 19; 11: 13, 15).

Apostolul Pavel, de asemenea, a spus: „... îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Iisus Cristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ”. (Efeseni 3: 14 - 15).

* * *

Dacă privim la Pământ din adâncul spațiului multidimensional, acesta seamănă cu un ou de găină, fără coajă, cufundat într-o lumină blândă. „Albușul” din jurul „gălbenușului” reprezintă straturi ale Duhului Sfânt. Iar în profunzimea de sub ele, există substratul pe care El ne-a pus pentru ca să putem să creștem și să ne maturizăm până când ajungem în etapa în care suntem capabili să îl vedem, să ne îndrăgostim de El, să aspirăm la El și să ne revărsăm în el.

Atunci, de ce am fi ostili unul cu altul, în loc să ne îndreptăm toată atenția către El - către Tatăl nostru Ceresc, Scopul fiecăruia dintre noi?

Ce este omul

În cartea Genezei din Vechiul Testament, se spune că Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Lui. Unii oameni, aceia care cred că omul este trup, au tras concluzia că Dumnezeu - Tatăl arată ca un corp uman. Și ei au început să îl picteze sub forma unui bătrân care stă pe un nor.

Dar omul nu e corp, ci este o conștiință (suflet), o unitate de energie conștientă de sine care locuiește temporar într-un corp sau în afara lui. Și chiar și Dumnezeu este o Conștiință (Spirit).

O persoană obișnuită este o conștiință mică, în timp ce Dumnezeu este Oceanul Infinit al Conștiinței întregului univers.

Astfel, datoria fiecăruia dintre noi este de a ajunge la asemănarea cu Dumnezeu din punct de vedere calitativ și cantitativ și, apoi, de a intra în *Ocean* pentru a ne uni cu El.

Totuși, nu este suficient să devii inteligent și mare. Omul trimis pentru autodezvoltare în lumea materiei se obișnuiește cu viața în dimensiuni spațiale dense chiar și fără trup. Iar aceste dimensiuni sunt așa de îndepărtate de Dumnezeu-Tatăl, încât El nici măcar nu poate fi văzut de acolo. Când cineva trăiește sub formă imaterială, nu se mai poate deplasa în dimensiuni spațiale subtile. Astfel, oamenii-spirit, care sunt departe de Perfecțiune, nu pot ști decât puțin despre Dumnezeu – însă ei nu L-au văzut sau experimentat niciodată.

Pentru a cunoaște Creatorul, cineva trebuie să devină următoarele:

a) dezvoltat intelectual – să fie capabil să înțeleagă unde și cum să ajungă la Dumnezeu, având în vedere că Drumul către Locașul Creatorului este mult mai dificil decât orice cale de pe Pământ, b) perfect din punct de vedere etic – în așa fel încât Dumnezeu să îi permită să se apropie de El, căci altfel, El nu va permite aceasta, c) puternic, pentru că e nevoie de o energie și putere extraordinară pentru deplasarea dintr-un eon în altul; nu este vorba de puterea trupului, ci de aceea a conștiinței. Mai mult, conștiința trebuie să învețe să trăiască în starea de subtilitate a Creatorului. Dezvoltarea puterii grosiere a conștiinței înseamnă mișcare în direcția opusă Creatorului.

Datoria de a cunoaște dimensiunile spațiale subtile este facilitată de structura multidimensională a organismului uman (nu a corpului, ci a organismului); corpul material este numai unul din straturile organismului. Se poate spune că fiecare om este reprezentat potențial în toate tărâmurile subtile. Dar nu e același lucru cu ceea ce ocultiștii descriu în cărțile lor – nu

are niciun rost să fie luat în serios numele pe care ei le-au inventat pentru câteva „corpuri” imateriale pe care se spune că le-ar avea fiecare persoană.

Sfântul Duh (1 Corinteni 6: 19) precum și Dumnezeu-Tatăl (1 Corinteni 3: 16 - 17) într-adevăr „sălășluiesc în noi”. Ei locuiesc în profunzimea multidimensională existentă dedesubtul corpurilor noastre; „... Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” (Luca 17: 21), a spus Iisus. Și este suficient doar să vă „cufundați”. Dar cei mai mulți oameni au nevoie de ani sau chiar de mai multe încarnări pentru a reuși aceasta.

Am discutat despre metodele de rafinament ale conștiinței. Această rafinare începe cu corectarea sferei emoționale prin eliminarea emoțiilor grosiere și cultivarea celor subtile. După aceea, trebuie să fie dezvoltată, în primul rând, chakra inimii și apoi celelalte structuri ale organismului. În continuare, această muncă meditativă se va desfășura, în acest stadiu, în propria inimă spirituală care este extinsă, deja, în afara corpului material.

O parte importantă a organismului uman este *rădăcina* (Romani 11: 16, 18). Ea reprezintă „conexiunea” dintre chakra anahata, dinăuntrul corpului, și Locașul Creatorului. Explorând în mod gradat această structură a organismului, precum și spațiul multidimensional din jurul lui, se poate observa că fiecare persoană încarnată e în posesia unui „cadru” multidimensional, care trebuie „umplut”, în timpul procesului de realizare spirituală personală, cu conștiința care continuă să se extindă de la chakra anahata. După ce această etapă este îndeplinită, se poate câștiga posibilitatea nu numai de a intra în Locașul lui Dumnezeu pentru un timp, ci și de a rămâne acolo în contopire cu El.

Acum, este ușor de înțeles semnificația afirmației din Vechiul Testament când se spune că omul a fost creat în chipul și asemănarea lui Dumnezeu (Geneza 1: 26 - 27): organismul uman cu natura sa multidimensională reprezintă un fel de mic model al Absolutului multidimensional universal.

Organismul uman are o trăsătură remarcabilă: energiile pe care le primește din afară (hrana materială, în primul rând) pot fi folosite nu numai pentru suport al funcțiilor vitale ale organismului, ci și pentru creșterea conștiinței. Datorită acestui fapt, conștiința poate crește în același mod în care mușchii cresc datorită componentelor materiale ale produselor alimentare.

Să observăm că mușchii, atunci când sunt folosiți, se dezvoltă, iar aceia care nu sunt întrebuințați, se atrofiază. Tot așa se întâmplă și în cazul conștiinței: ea crește în acea dimensiune spațială unde funcționează (dacă, într-adevăr, se dezvoltă și nu slăbește din cauza emoțiilor dominante negative sau din cauza unor boli lungi epuizante). Acea muncă specială care vizează rafinamentul, eliberarea de atașamente față de materie, precum și creșterea conștiinței se numește meditație.

Toate procesele de transformare și dezvoltare ale conștiinței individuale sunt posibile numai în stare de întrupare, pentru că numai prin organele corpului obținem energia necesară pentru aceste procese. În alte cuvinte, organismul este un fel de uzină care convertește energia conținută în materia produselor alimentare în energia conștiinței.

Permiteți-mi să subliniez faptul că dezvoltarea conștiinței poate fi corectă sau incorectă. Când conștiința crește în dimensiuni spațiale groșiere, atunci vorbim de o dezvoltare incorectă a acesteia. Acest proces depinde de înțelegerea noastră a principiilor și obiectivelor vieții noastre, de nivelul de puritate, de maniera de comunicare cu alte persoane, de caracterul adecvat al metodelor de lucru folosite în munca spirituală, și chiar de ceea ce mâncăm.

Ca rezultat al unei munci corecte depuse pentru dezvoltarea propriei conștiințe, aspirantul spiritual se „naște” în dimensiuni spațiale subtile și „se maturizează” acolo. Aceasta este ceea ce Iisus a încercat să explice lui Nicodim (Ioan 3: 3, 5 – 7): acela care „se naște” în Locașul Tatălui și chiar reușește să se „maturizeze” acolo, în timp

ce este încarnat, devine consubstanțial cu Tatăl.

Astfel, Iisus a spus următoarele: „Adevărat, adevărat zic ție: de nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duh duh este”. Dar traducătorii nu au înțeles această afirmație, au tradus în conformitate cu înțelegerea lor și, practic, a devenit imposibil să se mai înțeleagă semnificația spuselor lui Iisus.

Eliberarea de boli

Noi suntem singurii responsabili pentru toate bolile noastre: ele apar din diferite cauze generate de noi înșine.

Unul dintre motive este lipsa de grijă pentru trupul nostru. „De ce speli ceașca pe dinăuntru? Nu înțelegi că Acela care a făcut interiorul este, de asemenea, și Cel Ce a făcut și exteriorul?”, a spus Iisus (Evanghelia după Toma [27], 89). Lipsa de cunoștințe medicale elementare, nerespectarea regulilor simple de igienă corporală, fumatul, băutul, nutriția care include cadavre animale împotriva sfaturilor lui Iisus (vezi mai multe detalii mai jos) – toate acestea sunt motive etice.

De exemplu, numai spălând corpul cu săpun în fiecare dimineață, ajută ca starea organismului să fie mai bună, mai sănătoasă.

În plus, dacă renunțați la hrana cu carnea animalelor ucise, vă puteți vindeca de multe boli ale sistemului digestiv, vascular și nervos. În felul acesta, se stopează procesul de contaminare a organismului cu sărurile acidului uric și cu energii negative rămase în cadavrele animalelor după moartea lor.

De asemenea, există boli congenitale, boli cauzate de traume și diferite accidente, boli infecțioase, boli oncologice și altele care par să nu fie din cauza bolnavului. Dar aceasta este doar o impresie de suprafață: se poate afla întotdeauna motivul real pentru aceste cazuri, dacă sunt investigate. De exemplu, Dumnezeu a decis să oprească o persoană din activitatea ei pentru a o face să gândească, pentru a o îndrepta spre studierea cauzelor și

mecanismelor bolilor din punct de vedere medical și, în felul acesta să devină mai deschisă la minte, să-și dezvolte intelectul. Sau a fost necesar să i se arate cuiva, care a mutilat pe cineva înainte, cum este să fii invalid...

În unele cazuri, când o persoană se îmbolnăvește, boala devine doar mijlocul de a întâlni pe cineva care poate ajuta la trezirea spirituală a celui bolnav.

De asemenea, există boli de natură pur energetică, care apar, de exemplu, din cauza incompatibilității energetice cu partenerul sexual, sau din cauza însușirilor diabolice ale unor membri de familie sau colegi de la serviciu. Uneori, trebuie să consideri acest lucru un semn de la Dumnezeu pentru a face o schimbare dramatică în viață cum ar fi schimbarea domiciliului, a locului de muncă, etc.

Uneori, o boală poate conduce la întâlniri benefice cu vindecători - și sunt multe persoane care s-au trezit spiritual datorită lor.

Prin boli severe, Dumnezeu face ca mulți oameni să se întoarcă la El - singura speranță de ajutor pentru ei este atunci când se adresează Lui. Unii se vindecă în scurtă vreme după aceea, alții își îmbunătățesc destinele pentru încarnările viitoare prin formarea unei aspirații incipiente către El. Este bine în ambele cazuri. Bineînțeles că ar fi fost mai bine, dacă ar fi făcut-o voluntar, fără boli.

Isus și discipolii Săi au făcut vindecări miraculoase cu două scopuri: a. / să arate oamenilor realitatea miracolelor și, astfel, să le trezească dorința de a face și ei eforturi spirituale și b. / să atragă atenția oamenilor asupra vindecătorului și să-i facă să-l asculte.

Isus a spus adresându-se lui Dumnezeu-Tatăl: „... ca și Fiul Tău să te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste tot trupul”. (Ioan 17: 1 - 2). Iar oamenilor le-a spus: „Tatăl - Care rămâne întru Mine - face lucrările Lui. Credeți Mie că Eu sunt întru Tatăl, și Tatăl întru Mine...” (Ioan 14: 10 - 11)

Totuși, situația persoanelor vindecate nu este întotdeauna simplă, deoarece mulți dintre ei au primit

vindecarea gratis. Astfel, vindecarea le-a fost acordată „în avans”: dacă îți schimbi viața, va fi bine și dacă nu, situația se poate înrăutăți. Așa că Iisus a spus unora din cei vindecați: „Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit”. (Matei 9: 22), iar altora le-a spus: „lată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău”. (Ioan 5: 14)

Multe vindecări făcute de Iisus și Apostolii Săi au fost legate de scoaterea demonilor din oameni (Matei 8: 16; 8 - 28 - 34; 9: 32 - 34, etc.). Legat de aceasta, are sens să discutăm despre ce sunt demonii.

Demonii și diavolii sunt locuitorii iadului. Ei pot fi, în funcție de încarnarea precedentă, oameni sau animale din orice specie: maimuțe, crocodili, câini, iepuri, broaște, etc.

Trăsătura lor comună este faptul că în timpul ultimei încarnări ei au avut plăcere să rănească alte vietăți, au dezvoltat calitățile corespunzătoare și, ca urmare, au ajuns în iad. În stadiul acesta, Dumnezeu îi folosește pentru a corecta oamenii încarnați.

Diavolii sunt mult mai puternici decât demonii din punct de vedere energetic. Aceștia pot fi cei care s-au dezvoltat „cu succes” în magia neagră, sau simple victime ale unor învățători primejdios de necugetați și incompetenți în ceea ce privește metodele esoterice.

Demonii și diavolii pot fi văzuți, de obicei, de un clarvăzător sub diferitele lor aspecte: fie sub înfățișarea pe care aceștia au avut-o în timpul ultimei lor încarnări, fie sub forma unei mase de energie neagră, fie ca o formațiune asemănătoare unei amibe care se mișcă sau stă nemișcată într-unul din organele corpului, fie, uneori, sub forma unei persoane.

De obicei, demonii încearcă să evite influența tămăduitorului asupra lor. Întâi, încep să se miște în interiorul corpului persoanei posedate cu scopul de a se ascunde în altă parte, însă, în final, ei „renunță” și părăsesc trupul.

Uneori, vindecătorul întâlnește un diavolspirit deosebit de puternic care opune o mare rezistență

energetică, pe care nu orice tămăduitor o învinge.

Alteori, se întâmplă ca demonii să treacă în corpul vindecătorului, dacă acesta, în dorința lui foarte mare de a ajuta un pacient care nu merită vindecarea, o face fără aprobarea lui Dumnezeu. Aceasta se numește „preluarea karmei unei alte persoane”. În acest caz, vindecătorul trebuie să se vindece singur.

Este important să fie înțeles faptul că demonii și diavolii nu intră în corpurile oamenilor cu voia lor – ei sunt trimiși de Dumnezeu. Și numai cu Voia lui Dumnezeu pot să părăsească corpul celui posedat. Însă aceasta cere ca persoana posedată să ia deciziile corecte atunci când este bolnavă.

O metodă obișnuită de alungare a demonilor și a diavolilor din acești oameni posedati, oferită de ortodoxia rusă, este exorcismul. Acesta este un ritual special când preotul își îndreaptă ura sa către demoni și spune rugăciuni incluzând rugăciunile speciale care cuprind blesteme. Aceste lupte magice sunt foarte impresionante. Atât spiritele răului care posedă pe cineva cât și cei ce sunt posedati se simt rău: demonii se manifestă prin corpurile celui posedat prin plânsete, convulsii, biserica se umple de sunetele lătrăturilor de câine, de țipete și cuvinte obscene spuse în gura mare cu voci bărbătești ce vin din trupuri de femei...

Dar chiar dacă demonii ies din corpurile persoanelor posedate, aceștia vor reveni imediat, atunci când cei care au fost posedati nu au luat decizii corecte. „Și când duhul necurat a ieșit din om, umbla... căutând odihna și nu o găsește. Atunci zice: «Mă voi întoarce la casa mea, de unde am ieșit; și venind, o află golită, măturată și împodobită. Pregătită ca să intre în ea din nou). Atunci se duce și ia cu sine alte șapte duhuri mai rele decât el și, intrând, sălășluiesc aici și se fac cele de pe urmă ale omului aceluia mai rele decât cele dintâi”. (Matei 12: 43 - 45). În felul acesta, vedem că Iisus nu era de acord cu acest mod de a tămădui.

Ce ar trebui să facă cel posedat pentru a scăpa?

În primul rând, să nu urască și să nu îi fie teamă, deoarece energiile emoțiilor grosiere ale oamenilor sunt plăcute și atractive pentru locuitorii iadului. Spiritele iadului fac oamenii să simtă aceste emoții pentru că ele se bucură de stările infernale (ale oamenilor).

Iisus a spus", acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post". (Matei 17: 21), adică prin limitarea plăcerilor pământești și prin îndreptarea atenției către Dumnezeu. Permiteți-mi, de asemenea, să adaug că pocăința este o parte importantă a postului.

De exemplu, e posibil ca posesorii sufletului care îl torturează acum pe posedat să fi avut o moarte dureroasă, în timpurile dinainte, exact din cauza acestei persoane.

Este necesar de menționat că toate principiile etice predate de Iisus sunt valabile nu numai pentru ființele încarnate, dar și pentru cele neîncarnate. Și, dacă cel posedat a făcut ce trebuia în lucrarea lui de pocăință, atunci posesorii spiritului (demoni sau diavoli) pot fi convinși să plece într-un alt loc plăcut lor. De exemplu, în cazul unui crocodil, cineva poate să deseneze o imagine mentală care să exprime ce bine este să trăiești într-un râu alături de alți crocodili și să le propună să se încarneze acolo și, astfel, să devină un pui micuț de crocodil. Dacă posesorii sufletului sunt câini răi, atunci poți să îi direcționezi la hingherie „pictând” facilitățile într-un mod atractiv. Broaștele pot fi trimise într-o mlaștină cu o vegetație bogată, care este un loc plăcut pentru ele. Aceasta nu este o fantezie, ci experiența mea personală de vindecare plină de succes.

Pentru a evita influența locuitorilor iadului, soluția principală este aceea de a ne transfera, cu cea mai mare parte a conștiinței noastre, în cele mai înalte dimensiuni spațiale, pentru „a ne naște” acolo din nou și pentru a continua, în felul acesta, să creștem. Locuitorii iadului nu pot intra în acești eoni. Și, bineînțeles, noi nu trebuie să mai păcătuim, astfel încât să nu-L mai forțăm pe Dumnezeu să ne cauzeze probleme din nou.

„Spiritele rele nu văd și nu pot să pună stăpânire pe

Aceia care s-au îmbrăcat în Lumina Perfectă!” (Evanghelia după Filip [26], 77)

„Adeseori se întâmplă ca unii oameni să vină și să spună: «Vrem să devenim credincioși pentru a fi izbăviți de spirite rele și demoni»... Dar dacă Duhul Sfânt ar fi fost cu ei, atunci niciun spirit necurat nu s-ar fi prins de ei!” (Evanghelia după Filip [26], 61)

„... Există un singur miracol pe care omul îl poate realiza: atunci când, plin de o credință sinceră, el hotărăște să smulgă din mintea sa toate gândurile rele și când, pentru a-și atinge acest Scop, el renunță la toate căile sale nelegiuite”. (Viața Sfântului Issa [28], 9: 17; 11: 8).

Morală și etică

Morala și etica nu înseamnă același lucru.

Morala reprezintă un set de concepte referitoare la ceea ce este considerat „bine” sau „rău” incluzând, de asemenea, și modul de comportament corespunzător. Aceste noțiuni se cristalizează și devin o tradiție într-o anumită societate, pentru o anumită perioadă de timp. Regulile morale pot fi foarte diferite în diverse țări sau chiar în aceeași țară, în diferite epoci. Morala este un fenomen subiectiv, dat fiind că cele mai multe dintre reguli nu rezultă dintr-o necesitate obiectivă sau din rațiune. Normele morale indică modul de vestimentație, unde și în ce măsură este permis ca trupul să fie dezgolit, ce limbaj este decent și care nu este, de ce anume ar trebui să se simtă rușinat cineva, unde și când „se cuvine” să faci sau nu ceva etc.

Principiile etice sunt obiective. Ele rezultă dintr-o necesitate reală, precum și din rațiune și înțelepciune. Se bazează pe înțelegerea Căii spre Perfecțiune, spre Dumnezeu. Aceasta este ceea ce Dumnezeu încearcă să explice oamenilor.

Etica este știința despre *atitudinea* corectă a omului față de:

a) Dumnezeu - sub toate Aspectele și Manifestările

Sale, **b)** alți oameni și față de toate ființele încarnate și neîncarnate, **c)** calea propriei vieți.

Dragostea pentru Dumnezeu

Principiul etic fundamental al relației noastre cu Dumnezeu trebuie să fie dragostea pentru El. „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău...” – Iisus a considerat această poruncă a Vechiului Testament, cea mai importantă dintre învățăturile Sale (**Marcu 12: 28 – 34**).

Dragostea pentru Dumnezeu include atracția față de El: dorința de a-L întâlni, de a-L contacta și de a Se uni cu El. Unirea cu Tatăl Ceresc este Scopul Final și cel mai înalt. Fără dragoste-atracție față de El, nimic nu este posibil.

...Dar ar fi greșit dacă toți am începe să cerem unul de la altul: „Iubește pe Dumnezeu! Iubește pe Dumnezeu!” și să citim rugăciuni și să îngenunchem toată ziua. Ar fi absurd. Totuși există oameni care se poartă exact așa.

Am discutat deja despre faptul că numai adepții maturi etic sunt capabili de a-L cunoaște pe Dumnezeu-Tatăl. Sarcina restului oamenilor este să facă eforturi în mod conștient pentru această maturitate prin educație, prin munca depusă pentru binele lui Dumnezeu și al oamenilor, și prin a învăța să iubească.

Mai mult decât atât, Dumnezeu poate fi cunoscut numai prin muncă meditativă, dar dacă cineva implică oameni imaturi într-o astfel de muncă, atunci ei pot transforma totul într-un joc copilăresc, ceea ce poate cauza perversiuni etice grosolane. Și acest lucru poate duce chiar și la tulburări mintale.

Observațiile practice demonstrează că este mai bine să ții oamenii departe de zelul religios: ei nu pot face nimic bun acolo, oricum. De exemplu, în Rusia există multe grupuri pseudoreligioase și comunități unde viziunea oamenilor asupra lumii este un amestec de „uroterapie” (practica de a bea propria urină), fascism și astrologie; ei au icoane ortodoxe acasă, vopsesc ouăle pentru Paște, și se consideră creștini. În cazul în care astfel de oameni se angajează în spiritism, sau stabilesc „contacte telepatice”

cu „reprezentanți ai civilizațiilor extraterestre” și, apoi, dezvoltă o teamă mistică (ceea ce este destul de ușor, în astfel de cazuri), nici măcar psihiatrii nu vor fi în măsură să-i ajute.

În Rusia, un alt exemplu tipic al modului de a dezvolta schizofrenia este situația în care oamenii, incapabili de a înțelege ceva serios referitor la Dumnezeu, se cufundă într-un mediu religios primitiv unde ei învață numai despre o lume plină de demoni, vampiri, vrăjitori și morți vii (zombi). Pentru ei, ar fi mai bine să rămână atei decât să accepte o asemenea „credință”!

Nimeni nu le-a explicat acestor bieți oameni cine este Dumnezeu, unde să-L găsească, ce ne învață El și ce ar trebui să facem. Acestea sunt întrebările pe care trebuie să le avem despre El – și *nu* despre demoni sau diavoli, pentru că, într-adevăr, atragem cu atenția noastră, ceea ce noi gândim.

Prin urmare, dacă există Dumnezeu, ce trebuie să facem?

În primul rând, ar trebui să încercăm, cel puțin, să ne amintim de existența Lui, să-L percepem ca pe Scopul nostru, chiar dacă, pentru început, numai ca Scop al căutărilor noastre intelectuale.

În al doilea rând, să depunem eforturi pentru a ne perfecționa, de dragul îndeplinirii Voinței Lui: („... Fiți, dar, desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este!”. (Matei 5: 48). Acest lucru implică a) autodezvoltarea intelectuală prin toate mijloacele posibile și b) transformarea personală din punct de vedere etic prin studierea Voinței Lui pentru noi, prin dezvoltarea conștientă a trăsăturilor pozitive din noi și lupta pentru eliminarea celor negative, precum și prin a acorda ajutor altor persoane. Acest ajutor constă în sprijinirea lor în orice acțiune bună, în încercarea de a facilita viețile lor pământești și în creșterea lor spirituală.

Prin a-i ajuta pe alții, ne perfecționăm pe noi înșine, pentru că noi învățăm, sub îndrumarea lui Dumnezeu, Iubirea, înțelepciunea și Puterea, cele trei aspecte

principale ale Perfecțiunii. Acest proces poate avea un succes deosebit, dacă cerem lui Dumnezeu să ne ajute în munca noastră și dacă luăm aminte la sfaturile și instrucțiunile Sale, care pot să ajungă la noi sub formă de Revelații, vise, acțiuni și îndemnuri date nouă de către El prin alte persoane sau cărți.

Ce trebuie să facem dacă nu avem dragoste pentru El, dar totuși vrem s-o avem? Când cineva nu poate nici să vadă, și nici să-L experimenteze pe Dumnezeu, atunci este greu să te îndrăgostești de El. Pentru mulți oameni este chiar imposibil de a realiza aceasta în viitorul apropiat... Acesta este motivul pentru care Iisus a sugerat: în primul rând, oamenii să învețe să se iubească unii pe alții și, astfel, să își dezvolte capacitatea de a iubi!

Dragostea este o emoție spirituală. Emoția este o stare de conștiință. Iubirea este, de asemenea, o stare a Conștiinței lui Dumnezeu.

Mânia exacerbată este o stare a locuitorilor iadului. Dimpotrivă, dacă avem iubire, aceasta ne duce la Dumnezeu. Așadar, ce trebuie să dezvoltăm în noi?

Nu fura, nu minți, ajută-i pe alții

„Nu fura bunurile aproapelui tău, pentru că l-ai lipsi de ceea ce el a dobândit prin sudoarea frunții!

„Nu înșela pe nimeni, ca tu să nu ajungi să fii înșelat!

„Veți ajunge la Extazul Suprem, nu numai prin purificarea voastră, dar și prin călăuzirea altora pe drumul care le va permite să obțină Perfecțiunea Primordialului!”

(Viața Sfântului Issa [28], 7: 15, 16, 18)

„... Protejează (prieteni) ca pe lumina ochilor tăi”.
(Evanghelia după Toma [27], 25)

„Cel care își susține aproapele, se susține pe sine însuși”. (Viața Sfântului Issa [28], 10: 9)

„... Ați auzit că li s-a zis celor de demult: «Să nu juri strâmb, ci să ții înaintea Domnului jurămintele tale». Eu însă vă spun vouă: să nu vă jurați nicidecum. ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, «da»; și ceea ce este nu, «nu»...” (Matei 5: 33 - 37)

„... Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai

fost credincioasă, peste multe te voi pune...” (Matei 25: 21, 23)

„... Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri (nu ați ajutat) unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut”. (Matei 25: 45)

„Iisus a spus lui Pilat, «Crede că adevărul este pe pământ printre cei care, atunci când au puterea judecății, sunt guvernați de adevăr și emit o judecată dreaptă. „(Evanghelia după Nicodim, 3: 14)

„Și cel ce nu-și ia crucea lui și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine”. (Matei 10: 38)

„După darul pe care l-a primit fiecare, slujiți unii altora”. (1 Petru 4: 10)

„Râvniți însă la darurile cele mai bune”. (1 Corinteni 12: 31)

„Râvniți însă cele duhovnicești”. (1 Corinteni 14: 1)

„Nimeni să nu caute pe ale sale (profit), ci fiecare pe ale aproapelui (bogație)”. (1 Corinteni 10: 24)

„Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi”. (Ioan 15: 13)

Cine nu adună cu Mine risipește”. (Matei 12: 30)

„Toate câte voiți să vă faceți vouă oamenii, asemenea și voi faceți lor”. (Matei 7: 12)

Iubirea

Cele două postulate fundamentale ale învățăturilor lui Iisus sunt:

Teocentrismul care implică ideea că Dumnezeu este Temelia principală a lumii, Scopul și Semnificația întregii existențe și nu omul care, în schimb, își dedică viața Lui, se pregătește aspirând la Unirea finală cu El și ajută pe alții pe această Cale.

Al doilea este pregătirea noastră pentru îndeplinirea postulatului menționat mai sus, în primul rând, prin dezvoltarea dragostei emoționale în relațiile cu alți oameni. Când această iubire este dezvoltată, atunci ea poate fi îndreptată spre Dumnezeu-Tatăl, ceea ce va asigura o apropiere rapidă și Unirea cu El.

Este foarte important să înțelegem că Unirea cu Dumnezeu-Tatăl este Unirea cu El în iubire, pentru că EL Însuși este Iubire, starea de Iubire. Și pentru a ajunge la această Unire, trebuie ca noi să ne transformăm în Iubire.

Gradul de transformare al conștiinței cuiva în energia dragostei emoționale arată în ce măsură a avansat spiritual (ținând cont de faptul că acel cineva are și înțelepciune, iar conștiința sa este suficient de extinsă). În schimb, asprimea și severitatea emoțională a multor „pastori” indică opusul.

Dragostea nu este reprezentată prin gândurile despre fapte bune și nici prin ceea ce credem că sunt acțiuni pozitive.

Iubirea este emoție, stările emoționale ale energiei conștiinței.

Dacă o persoană vrea să aibă comportamentul pe care îl presupune o dragoste adevărată, dar nu e capabilă să iubească sincer, atunci, de cele mai multe ori, totul se sfârșește într-o absurditate care duce la impunerea de sine, egocentrică și recalcitrantă, la violență împotriva altora și chiar la resentimente față de reacția lor de tipul: „ei nu înțeleg dragostea mea”, „el/ea nu vrea să accepte grija mea”...

Dragostea adevărată e incompatibilă cu violența, cu excepția cazurilor când cineva trebuie să protejeze pe altcineva de un atac violent, uneori, chiar și cu prețul vieții sale. De asemenea, duritatea este acceptată în unele situații, când copiii trebuie îndrumați și corectați, precum și, uneori, în cazul oamenilor bolnavi mintal. În caz contrar, nu mai este dragoste, ci abuz, ceea ce nicio persoană normală nu acceptă.

Iubirea adevărată nu se referă nici la emoțiile „furtunoase” ale pasiunii sexuale - aceasta este o simplă pasiune carnală, dar nu este afecțiunea reală.

Ca urmare, bineînțeles că dragostea nu este o simplă tehnică pentru a ajunge doar la satisfacție sexuală.

Adevărata dragoste consistă din emoțiile care izvorăsc inițial din inima spirituală. Acțiunile iubirii

adevărate au loc sub controlul unui intelect dezvoltat pe fondul acestor emoții.

Emoțiile nu sunt un produs al creierului așa cum au crezut materialistii. Emoțiile sunt stări ale conștiinței care își au originea în organe speciale de energie ale conștiinței, nu ale corpului.

Creierul reacționează într-adevăr la stările emoționale prin schimbarea activității sale bioelectrice, deoarece conștiința interacționează cu corpul prin intermediul creierului. De exemplu, sub influența anumitor emoții, tensiunea se schimbă, apare transpirația și se schimbă fizionomia. Dar acestea nu sunt emoții, în ciuda faptului că veți găsi asemenea afirmații în cărțile lor de fiziologie scrise de materialisti. Acestea nu sunt altceva decât reacții ale corpului la stările emoționale ale conștiinței mediate de creier.

În organismul uman multidimensional, există centre speciale de energie (chakra) responsabile cu reglarea stărilor de conștiință. De exemplu, activitatea gândirii reprezintă „datoria” chakrelor capului. Emoțiile de anxietate și furie își au originea în structurile energetice situate în partea de sus a abdomenului, iar emoțiile de dragoste, în inima spirituală care este localizată în cutia toracică și care ocupă (dacă este dezvoltată) aproape tot volumul său.

„Deschiderea inimii spirituale” este punctul principal în stadiul inițial al dezvoltării spirituale. Pentru majoritatea oamenilor, aceasta este prima ocazie de a experimenta ceea ce este dragostea și nu numai a vorbi despre ea. Până când nu știm ce este iubirea, nu putem înțelege „în ce limbă” ar trebui să vorbim cu Dumnezeu și cu cei care sunt aproape de El. Numai din acel moment, noi devenim capabili de a găsi armonia în relațiile cu lumea naturii vii, cu alte persoane. Numai atunci ceea ce se numește „spiritualitate” poate să apară în noi; fără ea, nu poate exista nicio cale spirituală.

În vremurile vechi, în cadrul mișcării creștine, a fost dezvoltată o metodă pentru „deschiderea inimii spirituale”,

cunoscută sub numele de „rugăciunea lui Iisus”. Unii aspiranți au ajuns la rezultatul dorit cu ajutorul ei [29]. Dar eficiența acestei metode a fost scăzută din cauza lipsei de cunoștințe despre natura conștiinței și despre structura organismului uman. Acesta este motivul pentru care doar câțiva dintre cei care practicau *Rugăciunea lui Iisus* au avut succes cu ajutorul ei – și chiar dacă au reușit cu această metodă, aceasta s-a întâmplat de-abia după ani și ani de lucru.

Posedând cunoștințele și metodele necesare, se poate realiza rezultatul după câteva ședințe [3 - 4, 7, 21].

Despre iubirea sinceră, Iisus și apostolii Săi au spus următoarele:

„Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”. (Matei 5: 8)

„Intră în templul tău, în inima ta. Luminează-o cu gânduri bune și răbdare și încredere nestrămutată pe care trebuie s-o ai în Tatăl tău”.

„Și vasele tale sacre sunt mâinile și ochii tăi. Să vezi și să faci ceea ce este plăcut lui Dumnezeu, căci făcând bine aproapelui tău împlinești un rit care înfrumusețează templul unde locuiește Cel care ți-a dat viața”.

„Dacă vrei să înfăptuiești lucrări pline de dragoste sau cucernicie, fă-le cu o inimă deschisă și nu da voie ca faptele tale să fie stăpânite de calcule și speranțe de câștig!” (Viața Sfântului Issa [28], 9: 12, 13, 16)

„... Gura noastră s-a deschis către voi, inima noastră s-a lărgit...” (2 Corinteni 6: 11)

„Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora”. (Filipeni 2: 4)

„Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa să vă iubiți unul pe altul”. (Ioan 13: 34)

„Dar mai presus de toate, țineți din răspunderi la dragostea dintre voi, pentru că dragostea acoperă o mulțime de păcate”. (1 Petru 4: 8)

„Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu», și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci, cine nu

iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?" (1 Ioan 4: 20)

„Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste". (1 Ioan 4: 7 - 8)

„Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi". (1 Ioan 4: 11 - 12)

„Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el". (1 Ioan 4: 16)

„Nimănui cu nimic nu fiți datori, decât cu iubirea unuia față de altul". (Romani 13: 8)

„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare. Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr... Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit". (1 Corinteni 13: 1 - 8; Biblia trad. de Cornilescu Dumitru)

„... Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc". (Matei 5: 44)

„Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată veți avea?" (Matei 5: 46)

„Dar, dacă aveți în inima voastră pizmă amară (în loc de dragoste) și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este... drăcească” (Iacov 3: 14 – 15)

„Cine zice că este în lumină, și urăște pe fratele său, este încă în întuneric”. (1 Ioan 2: 9)

„Dragostea să fie nefățarnică. Urâți răul, alipiți-vă de bine. În iubire frățească, unii pe alții iubiți-vă...” (Romani 12: 9 – 10)

„... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”. (Matei 22: 39)

„Iubește-ți prietenii! Protejează-i ca pe lumina ochilor tăi!” (Evanghelia după Toma [27], 25)

„Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi”. (Ioan 15: 13)

Pentru ca bucuria Mea să fie în voi, și bucuria voastră să fie deplină. Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu”. (Ioan 15: 11 – 12)

„Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul”. (Ioan 15: 17)

Iubire și sex

Am discutat deja despre diferențele dintre oameni legate de vârsta lor psihogenetică și de nivelul de dezvoltare evolutivă. Ca urmare, trebuie să acordăm atenție faptului că oamenii din diferite *gunas* se comportă diferit, nu numai în practica religioasă sau față de Mesagerii lui Dumnezeu, dar, de asemenea, și în relațiile dintre ei, în special, în relațiile sexuale. Pentru oamenii din diferite *gunas* și pentru aceia care sunt deasupra acestor *gunas*, sexul este complet diferit.

În cazul oamenilor aparținând gunei *tamas*, sexul este egoist și grosolan precum sunt și oamenii. Aceștia au înclinații către emoții de condamnare și ură, și astfel, ei pot urî sexul și partenerii lor sexuali. Totuși, când sunt conduși de pasiuni, ei pot continua să se „folosească” de alții pentru a se simți satisfăcuți.

Această atitudine față de sex se manifestă printr-un limbaj obscen – limbajul specific gunei tamas – când sexul apare ca fiind ceva murdar și chiar mai mult – ca un mijloc de pângărire a al altor persoane.

Persoanele din această gună, deși își permit sexul pentru ei, condamnă și urăsc sexul la alții și sunt gata chiar să ucidă cu pietre pentru aceasta.

În creștinismul care se practică aici, pe Pământ putem observa una dintre manifestările gunei tamas sub forma dogmei ortodoxe referitoare la „concepția imaculată”¹⁴ [Neprihănită Zămislire] a lui Iisus de către mama Sa, Maria. De aici, pentru a folosi un antonim care rezonă cu „imaculat”, ar însemna că toate celelalte concepții sunt maculate! Sunt, oare, părinții de acord cu ideea că toți copiii lor sunt un produs a ceva ce e maculat, întințat?...

Reprezentanții gunei tamas nu sunt capabili să înțeleagă că actul sexual al altor persoane poate fi foarte diferit de al lor. Actul sexual nu e numai un mijloc de a-și satisface pasiunea lor primitivă și animalică (denumit *impuls sexual*, în limbaj științific), ci este un mod de exprimare a iubirii prin a se oferi pe sine unei alte persoane, prin a căuta și găsi armonia reciprocă – în alte cuvinte, acea armonie a conștiințelor care s-au contopit prin iubire reciprocă.

Prin iubirea sexuală de tip sattva, oamenii pot învăța cu adevărat să-și unească conștiințele în dragoste, în așa fel încât, după ce au învățat aceasta, să fie capabili ca ei înșiși să poată fuziona la același nivel de conștiință cu Conștiința iubitului Tată Ceresc.

Dar cine este capabil de o asemenea dragoste? Numai oamenii aparținând gunei sattva! Și cine sunt acești oameni? Care sunt criteriile? Ei sunt aceia care au stăpânit dragostea sinceră, adică emoțiile inimii spirituale „deschise”. Asemenea oameni sunt foarte puțini.

Din cele afirmate mai sus, se poate observa că, pentru unii oameni, sexul este un mod de a pătrunde mai

¹⁴ În ortodoxie, conceperea lui Isus de Maria este denumită concepția imaculată.

profund în tamas, iar fiecare act sexual pentru ei este, cu adevărat, un nou pas pe drumul spre iad. Pentru alții, sexul reprezintă mijlocul de a se stabili în armonie, subtilitate, puritate, dragoste emoțională, dezvoltând abilitatea de a avea grijă de alții, educându-se în unirea conștiințelor în îmbrățișarea iubirii, studiind la școala lui Dumnezeu pe Calea către Unirea cu El.

Acesta este motivul pentru care Iisus a dat recomandări complet diferite, în ceea ce privește sexul, la persoane diferite: la unele, El a recomandat să își limiteze înclinarea spre plăcerile trupești, în timp ce pentru alții a predicat contrariul.

Să vedem aceasta exemplificat:

„Ați auzit că s-a zis celor de demult: «Să nu săvârșești adulter. Eu însă vă spun vouă: că oricine se uită la femeie poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui™” (Matei 5: 27 - 28) „... și cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat preacurvește”. (Matei 5: 32)

Acum, să urmărim episodul cu Maria Magdalena (narat de ea) când a fost blamată pentru adulter și adusă pentru judecată la Iisus:

„Ei m-au prins și au vrut să mă omoare cu pietre. Eu, păcătoasa, am iubit un bărbat care era căsătorit și care avea trei copii. Rudele soției lui m-au adus în piață și au început să țipe în gura mare, «Să omorâm curva! Ea a încălcat legea!

„Apoi Cristos le-a spus, «Să arunce piatra primul, cel care este fără de păcat! Și (El) a făcut ca adunarea să se risipească.

„Apoi El s-a apropiat de mine și a îngenuncheat în fața mea.

„Ardeam de rușine și frică. Sublimul avea loc în mine, în suflet. Am căzut la pământ și am plâns. El m-a mângâiat pe păr și a zis:

«Sora mea dragă, găsește puterea de a Mă asculta! Mult rău există pe acest Pământ, multe minciuni au fost spuse de cel rău! Uită că ești o păcătoasă și spune-mi dacă inima ta trăiește când iubești?

«Trăiește, Doamne! Când nu iubesc, e moartă!

«Atunci, iubește divin, soră, și nu mai păcătui gândind că ești o păcătoasă. „(Questions of Mary, 20 – 27)

De asemenea, Iisus i-a spus următoarele:

„Ceea ce este păcătos în această lume este drept în Împărăția Tatălui Meu! Viața (Adevărată) este o viață de dragoste, nu o viață de ură!

„Mulți dintre cei «neprihăniți» urăsc și condamnă. Dar îți spun ție, o adulteră care nu urăște, îți va fi mai bine ție la Ziua Judecății decât «neprihănitului» care condamnă!” (Questions of Mary, 13 – 15)

Iisus i-a spus Mariei o regulă importantă a relațiilor sexuale între oamenii avansați spiritual: relațiile lor trebuie să fie un secret între ei și Dumnezeu. În alte cuvinte, numai Dumnezeu trebuie să fie Martorul și îndrumătorul dragostei lor. Apostolul Filip a scris același lucru: „O unire (sexuală) care se expune devine adulter”. (Evanghelia după Filip [26], 122)

Maria Magdalena a devenit discipol al lui Iisus și s-a alăturat grupului Său. Există o descriere importantă a relației sale cu Iisus:

„O femeie care nu a dat naștere la copii poate deveni o mamă de îngeri. O astfel de femeie a fost Maria Magdalena, o însoțitoare a Fiului. Domnul a iubit-o mai mult decât a iubit pe toți ceilalți ucenici și, adesea, a sărutat-o pe gură. Ceilalți ucenici, văzându-l că o iubește pe Maria, au întrebat: «De ce o iubești mai mult pe Ea decât pe noi? El le-a răspuns zicând: «De ce nu vă iubesc Eu pe voi ca pe ea?»” (Evanghelia lui Filip [26], 55)

Căsătorie și divorț

Dacă s-a înțeles capitolul anterior, atunci motivul declarațiilor, aparent contradictorii, ale lui Iisus cu privire la permisiunea de a divorța este, de asemenea, clar. În unele cazuri, El a sfătuit împotriva lui (Matei 19: 3 – 9; Marcu 10: 2 – 12; Luca 16: 18), însă, în altele, dimpotrivă. El a binecuvântat divorțul în situația în care unul dintre soți ar putea continua pe calea spre Dumnezeu, spre

Perfecțiune, în timp ce celălalt nu poate și nu vrea, ci doar își împiedică partenerul să meargă pe acest drum (Marcu 10: 29 – 30; Luca 18: 29 – 30).

„Credeți că am venit să aduc pace pe pământ? Eu vă spun: nu; ci mai degrabă dezbinare”. (Luca 12: 51)

De ce este așa? Pentru că doi oameni, după ce s-au unit prin căsătorie, nu se dezvoltă în mod necesar, în același ritm. Au mers împreună o anumită parte a drumului învățând unul de la altul. Dar, la un moment dat, acest program se poate termina; apoi programele studiilor lor cu Dumnezeu trebuie să fie diferite... Dumnezeu i-a unit, dar El îi poate și despărți... Dacă oamenii încearcă să i se opună făcând referire la Biblie, atunci ei se împotrivesc lui Dumnezeu. Se întâmplă ca Biserica să își asume dreptul de a decide unirea sau separarea oamenilor. Cu toate acestea, Dumnezeu nu a atribuit acest drept nimănui: „Marele Creator nu a împărtășit Puterea Lui cu nicio ființă vie!” (Viața Sfântului Issa [28], 5: 17)

Viața de familie reprezintă, de asemenea, lecții la Școala lui Dumnezeu, denumită Terra. Doi tineri, îndrăgostiți unul de celălalt, au fost la școală în aceeași clasă. Dar, după ce au terminat școala, ei nu intră neapărat la aceeași universitate pentru a-și continua studiile; căile lor pot fi diferite și ei înșiși pot deveni diferiți – diferiți în capacitatea de a înțelege informațiile de la Dumnezeu. Într-un asemenea caz, ei nu mai sunt la același nivel, devin nepotriviiți unul cu altul, iar viața lor de familie devine un fals, o relație adulteră: „Fiecare contact (sexual) cu persoane diferite este adulter”. (Evanghelia după Filip [26], 42)

Din acest exemplu, putem observa că „regulile de comportament” pe care Dumnezeu le dă oamenilor, care sunt la diferite niveluri de dezvoltare, pot fi complet opuse.

„Când orbul și cel ce vede sunt împreună în întuneric, nu sunt diferiți unul de altul. Dar când apare lumina, acela care vede va vedea lumina și acela care este orb va rămâne în întuneric”. (Evanghelia după Filip [26], 56)

Nudism

Vederea unui corp uman dezbrăcat – chiar și a unui corp foarte frumos – provoacă emoții violente de indignare multor oameni educați de bisericile moderne creștine. Cine sunt ei? Cine sunt acești oameni care trăiesc în mod constant în emoții de condamnare, ostile și intolerante la tot ceea ce este neobișnuit pentru ei, inclusiv frumusețea adevărată?

În cazul în care ei cred că li se dă prea puțin, sau că nu sunt ajutați pe calea cea „dreaptă”, atunci ei sunt gata să-i omoare pe cei care se sacrifică pentru ei. Atunci când se întâmplă să fie în mijlocul naturii (într-o excursie sau picnic în pădure, de exemplu), ei nu se pot bucura de frumusețea și calmul ei, ci numai beau, țipă, pângăresc și ucid ființe vii. În viața lor particulară și la muncă, aceștia intră în conflict unii cu alții, mint, fură, fără a fi conștienți de faptul că ei comit o crimă: ei se tem numai de posibilitatea de a fi prinși. Atunci când dezvoltă o pasiune sexuală (poftă), ea poate deveni atât de sălbatică, în special la bărbați, încât ei sunt gata să omoare de dragul de a se satisface pe ei înșiși. I-ați recunoscut? Aceasta este guna tamas sub forma de manifestare cea mai rea.

Pentru alte persoane, vederea unui nud frumos nu este decât un semn al sexului. Însă atitudinea lor față de sex este diferită de cea a acelor de la nivelul tamas: sexul nu este ceva murdar, ci este plăcere pentru amândoi; frumusețea și armonia sunt familiare pentru ei. Aceasta este guna rajas.

Oamenii aparținând gunei sattva văd frumusețea naturală a unui corp uman gol ca pe o oportunitate pentru plăcerea estetică, ca pe o aliniere cu subtilitatea și sensibilitatea. Pentru ei este o ocazie de a deveni mai buni, mai aproape de Dumnezeu. Pasiunea sexuală, în acest caz, nu este stârnită, și nu există niciun gând referitor la actul sexual. Acest lucru nu este întotdeauna ușor de înțeles pentru oamenii din guna rajas, și complet de neînțeles pentru reprezentanții gunei tamas.

În ceea ce privește exprimarea erotismului în artele

frumoase – ea posedă calitățile autorului său și pot fi foarte diferite. Cu alte cuvinte, lucrarea de artă reflectă guna din care face parte autorul: tamas, rajas sau sattva. De asemenea, și calitățile modelului folosit de artist pot fi văzute în funcție de gune.

Și ce se întâmplă cu oamenii care au avansat în dezvoltarea lor dincolo de gune – care este atitudinea lor față de frumusețea nudului, dincolo de perspectiva sattvică? După ce au evaluat-o, afirmă: da, este minunată, mă bucur pentru acei oameni care posedă astfel de calități, pentru aceia care înțeleg valoarea acestei frumuseți și pentru aceia care o contemplează. Dar, cine îl cunoaște pe Dumnezeu cel Viu, cine aspiră la comunicarea cu El, nu este tentat să se bucure de contemplarea acestei frumuseți pentru o lungă perioadă de timp, pentru că o astfel de persoană a cunoscut ceea ce este superior ei. „Aceia care au ieșit din lume, nu pot fi stăpâniți... ei sunt mai presus de pasiune și de frică”. (Evanghelia după Filip [26], 61)

Nudismul există sub formă de artă: fotografie, pictură, sculptură, erotismul baletului, cinematografie, teatru.

Dar, acesta există și sub formă „vie”, ca de exemplu, când se face plajă complet dezbrăcat. Desigur, unii oameni vin la plaja pentru nudiști cu scopul de a face noi legături. De ce nu? Nu este nimic rău dacă nu se hărțuiesc unii pe alții. De altfel, o astfel de hărțuire este caracteristică reprezentanților gunei tamas.

Dar majoritatea celor care înoată și se bronzează pe plajele de nudiști nu leagă acest lucru de sex. Ei caută doar armonia naturală, simplitatea și puritatea relațiilor cu oamenii și natura.

Persoanele din guna tamas, guna iadului, nu pot înțelege acest lucru.

Mai mult decât atât, nudismul poate deveni o componentă specială în munca spirituală, în cazul celor care au atins guna sattva: ajută la întărirea calităților sattva în oameni. Așa cum a predicat Iisus (Matei 18: 3; Marcu 10: 15; Luca 18: 17), aceste persoane devin „ca

niște copii” în relațiile lor deschise și pure cu natura, cu Dumnezeu și între ei. Apoi, sexualitatea este înlocuită cu o atitudine de iubire, tandrețe și atenție reciprocă. Această situație emoțională contribuie substanțial la unirea conștiințelor subtile și pline de iubire, atât între ele cât și cu Duhul Sfânt, ceea ce este foarte important [în evoluția] pe Calea spirituală.

...Cineva ar putea să întrebe: cum este acest subiect legat de creștinism? Foarte direct, pentru că Iisus a vorbit cu ucenicii Săi privitor la aceasta (deși, foarte pe scurt în scripturile disponibile pentru noi). Astfel, tot ce îmi rămâne, este să dau citatul de mai jos:

„Când te dezbraci fără să îți fie rușine și îți dai hainele jos și le pui sub picioare precum copiii mici și le „calci în picioare”, atunci îl vei vedea pe Fiul Aceluia care este Viu (în eternitate)!” (Evanghelia după Toma [27], 37)

În plus: „Toate sunt curate pentru cei curați”. (Tit 1: 15)

Și ultimele comentarii referitoare la acest subiect: în primul rând, nudiștii nu trebuie să se comporte într-un mod „provocator” față de cei nu agreează acest fapt. Nu are importanță cărei gune aparțin acești oameni. În cazul în care nudismul este neplăcut pentru ei, atunci prin acest comportament li se face un rău, ceea ce este o încălcare a principiilor etice de către nudiști. De aceea, nudiștii trebuie să aleagă locuri izolate în natură sau locuri „legitime” pe plaje.

Vă rog să nu considerați conținutul acestui capitol ca pe un îndemn ca toată lumea să se dezbrace. Pentru ca nudismul să devină un element de muncă spirituală pentru o persoană, aceasta trebuie să fie, cel puțin, la nivelul gunei sattva.

Bărbat și femeie pe Calea spirituală

Se cuvine să discutăm aici despre psihologia sexelor.

Dar, pentru început, care este sexul lui Dumnezeu?

Când cineva îl pictează ca pe un om bătrân stând pe un nor și spune: „Acesta este Dumnezeu-Tatăl, venerază-L!”, atunci, bineînțeles, este de sex masculin și, eventual,

are și barbă. Iar o anumită categorie de oameni, la o anumită vârstă evoluționară, se va închina în fața unei asemenea icoane și va crede că Dumnezeu este bărbat. Așa s-a întâmplat în Rusia.

De asemenea, Iisus L-a numit Tată, adică de genul masculin - dar Dumnezeu e privit ca Tată în tradiția iudaică.

În realitate, însă, El este Mamă și Tată în aceeași măsură. El nu are sex pentru că nu este uman, ci este Conștiința Universală Primordială.

Dar pot aparține spiritele unui anumit sex?

Spiritele nu au corp material și, ca urmare, nici sex. Totuși, ele își mențin percepția sexului pe care l-au avut în ultimul corp până la noua încarnare și își pot menține până și înfățișarea lor obișnuită. „Printre spiritele rele există atât femei cât și bărbați...”, a scris Apostolul Filip (Evanghelia după Filip [26], 61).

Cu toate acestea, în încarnarea următoare, sexul corpului poate fi diferit. De ce anume depinde? Depinde de calitățile pe care o persoană trebuie să-și dezvolte sau să-și suprimă. Anumite calități pot fi mai ușor dezvoltate într-un corp de sex masculin, iar altele, într-un corp de sex feminin. Același lucru se întâmplă în cazul în care trebuie eliminate calitățile negative.

Sexul corpului este de asemenea, legat de hormonii sexuali (androgeni, estrogeni, progesteron, etc.), și aceasta determină conștientizarea apartenenței la un anumit sex (este definit prin nivelul de androgeni în stadiul embrionic de dezvoltare). Cu toate acestea, cel mai important aspect al subiectului nostru este faptul că vitalitatea și alte câteva caracteristici ale unei persoane adulte depind direct de nivelul hormonilor sexuali.

Acesta este motivul pentru care bărbații, având un nivel mare de hormoni androgeni, de obicei, trăiesc mai intens decât femeile, năzuind să exploreze tărâmurii necunoscute, să studieze necunoscutul, să lupte pentru idealurile lor și să domine peste partea mai puțin puternică a societății - femeile. Faptul că bărbații sunt în majoritate

în posturi executive nu este o tradiție dăunătoare, nu este o încălcare a drepturilor femeilor, nu este un indicativ al „inferiorității” femeii, ci un proces natural de distribuire a rolurilor sociale, depinzând de capacitățile fiecăruia pentru diferitele tipuri de activitate.

Dar nici cantitatea de androgeni și nici sexul nu au o influență directă asupra nivelului intelectual.

Un nivel ridicat de hormoni androgeni specifice unei încarnări de sex masculin este de bun augur pentru dezvoltarea vitalității, pentru activitatea de cercetare științifică, inclusiv știința despre Dumnezeu. Aceasta definește eforturile naturale depuse de un bărbat matur pentru a deveni un lider, pentru a călăuzi oamenii, pentru a-i ajuta, pentru a se sacrifica de dragul lor.

O femeie obișnuită este opusul unui asemenea om. Ea, care a crescut în această viață sub influența hormonilor feminini, caută pacea, armonia, comoditatea, frumusețea, dorește să calmeze bărbatul. Nu îi place bărbatul agitat, încăpățânat, tot timpul având ceva, pe undeva, de luptat – poate fi fascinant... dar este greu să stai cu el în armonie și calm.

Pentru el, femeia nu este suficient de puternică și el încearcă să o facă mai energică...

O femeie matură este fericită să ofere bărbaților armonia, sensibilitatea, frumusețea ei, dorind să ajute prin a-i „înnobila”, aducându-i mai aproape de idealul ei, uneori prin propriul sacrificiu. Iar bărbații maturi și întregi, de asemenea, sunt gata să conducă femeile cu scopul de a le preda ceea ce au învățat. În acest fel, ajutându-se reciproc, învățându-se unul pe altul ceea ce au nevoie să știe, ei pot merge împreună spre Scopul comun – la Perfecțiune.

Isus a spus, adresându-se bărbaților:

„Respectați-o, sprijiniți-o. Procedând așa veți câștiga dragostea ei, și veți avea trecere înaintea lui Dumnezeu!

„Tot așa, să vă iubiți nevestele și să le respectați, pentru că ele vor fi mame mâine, și fiecare, mai târziu, va fi străbuna unei rase!

„Fiți îngăduitori cu femeia. Dragostea ei înnobilează

bărbatul, îi înmoaie inima lui împietrită, îmblânzește fiara din el și îl transformă într-un miel!

„Soția și mama sunt comori neprețuite dăruite vouă de Dumnezeu. Ele sunt cele mai frumoase podoabe ale existenței și din ele se vor naște toți locuitorii lumii.

„Așa cum Dumnezeu. a separat lumina de întuneric și pământul de ape, femeia are facultatea divină de a separa în bărbat intențiile bune de gândurile rele.

„Prin urmare, vă spun vouă, după Dumnezeu, gândurile voastre cele mai bune trebuie să fie pentru femei și soții, femeia fiind pentru voi templul unde veți obține cel mai ușor fericirea perfectă! Îmbibați-vă în acest templu cu tărie morală. Aici veți uita necazurile și eșecurile voastre și vă veți reface energia pierdută necesară pentru a fi în stare să vă ajutați aproapele!

„Nu o expuneți la umiliri. Procedând așa vă veți umili pe voi înșivă și veți pierde sentimentul de dragoste fără de care nimic nu există aici pe acest pământ!

„Protejează-ți nevasta, pentru ca și ea să te poată proteja pe tine și pe toată familia ta. Tot ce faci pentru soția ta, pentru mama ta, pentru o văduvă sau o altă femeie la necaz, vei fi făcut lui Dumnezeu”. (Viața Sfântului Issa [28], 12: 13 – 21)

Tot ce s-a spus în acest capitol se referă la femei și bărbați suficient de evoluți. Aceia care nu au încercat să devină mai buni în mod conștient, decid adeseori să „se afirme” prin aroganță și dispreț față de reprezentanții sexului opus.

Referitor la aceasta, vă pot spune următoarea pildă:

...Era odată un bătrân și o bătrână care trăiau împreună într-un apartament. La vârsta lui înaintată, bătrânul nu vedea bine și din cauza aceasta el urina pe lângă vas. Bătrâna trebuia să curețe după el, dar ea se simțea rușinată față de vecini pentru că locuia în acel apartament. Odată, ea și-a pierdut răbdarea și i-a spus:

„Așază-te pe vas! Așa nu o să mai urinezi pe lângă el!”

„Să stau pe vas?! Ca o femeie?!” bătrânul și-a pierdut

respirația din cauza rușinii și a indignării, aproape a avut un atac de inimă.

Și, așa, a continuat să urineze pe lângă vas până la sfârșitul încarnării lui - dar în picioare! ca un adevărat bărbat!

Apostolul Pavel a infuzat spiritul aroganței masculine în *Noul Testament*: după cum am discutat mai sus, el nu putea să se transforme sub toate aspectele deodată. De exemplu, a scris:

„Femeia să se învețe în liniște, cu toată ascultarea. Nu îngăduiesc femeii nici să învețe pe altul, nici să stăpânească pe bărbat, ci să stea liniștită. Căci Adam a fost zidit întâi, apoi Eva”. (1 Timotei 2: 11 - 13)

„Femeile voastre să tacă în biserică, căci lor nu le este îngăduit să vorbească, ci să se supună... căci este rușinos ca femeile să vorbească în biserică”. (1 Corinteni 14: 34 - 35)

„Femeile să se supună bărbaților lor ca Domnului, pentru că bărbatul este cap femeii”. (Efeseni 5: 22)

„Judecați în voi înșivă: Este, oare, cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul descoperit?” (1 Corinteni 11: 13)

Dar atitudinea lui Iisus a fost diferită:

„Simon Petru le-a spus, «Faceți ca Maria să plece, căci femeile nu merită Viața (Adevărată)! Iisus a spus, «Uite, o voi călăuzi ca să o fac bărbat! Căci fiecare femeie care se face bărbat va intra în Împărăția Cerurilor!» (Evanghelia după Toma [27], 114)

Un bărbat care merge spre Perfecțiune trebuie să se completeze cu feminitate - cu cele mai bune calități pe care le au cele mai bune femei. O femeie care merge spre Perfecțiune trebuie să se completeze cu masculinitate - cu cele mai bune calități pe care cei mai buni bărbați le au. Ca urmare, atât femeia cât și bărbatul uită de sexul corpurilor lor prezente și devin conștiințe pure care aspiră spre Unirea cu Dumnezeu.

„... Când faci un bărbat și o femeie într-unul singur, astfel încât bărbatul nu mai e bărbat și femeia nu mai e

femeie, atunci vei intra în Împărăția (Tatălui)!” (Evanghelia după Toma [27], 22)

„Minorități”.

Aceia care disprețuiesc oamenii de sex opus, în viața următoare vor avea cu siguranță acel sex și vor fi întrupați în medii sociale care îi vor face să experimenteze în totalitate același dispreț față de ei.

Același lucru se întâmplă în cazul problemelor izvorâte din naționalism, diferențe de confesiune, sau orientare sexuală. Cei ce disprețuiesc sau urăsc oamenii pentru că „nu sunt ca mine”, „ca noi” vor fi învățați de Dumnezeu să aibă compasiune pentru durerea altora prin propria durere. Aceasta este una dintre metodele obișnuite ale lui Dumnezeu de a ne învăța.

Din acest motiv, El creează corpuri ale diferitelor „minorități” pentru a întrupa în ele păcătoșii care nu i-au acceptat.

Sarcina noastră este să învățăm să nu diferențiem oamenii între „noi” și „străini”, după niciun criteriu. „Toți sunteți fii ai lui Dumnezeu” – așa ne învață Domnul: „... nu este nicio deosebire între iudeu și grec; căci toți au același Domn care este. pentru toți cei ce-L cheamă” (Romani 10 – 12). La fel se întâmplă și în cazul oricăror trăsături de suprafață a figurii umane.

Ceea ce este important când evaluăm oamenii este gună din care fac parte. Trebuie să iubim pe toată lumea, dar în mod diferit. Astfel, unii oameni trebuie iubiți cu o dragoste devoțională și respect, pe alții în felul în care îți iubești copii sau prietenii, iar pe alții cu dragoste bazată pe compasiune. Dar nimeni nu trebuie să urască sau să disprețuiască pe cineva!

„Așa sunt și ucenicii lui Dumnezeu. Dacă sunt înțelepți, vor înțelege ucenicia. Formele carnale nu-i înșală și, când vorbesc cu cineva, ei se uită la starea sufletului acelei persoane. Există multe animale, cu aspect uman în această lume. Discipolii lui Dumnezeu le identifică și le dau „ghindă” „porcilor”, „orz”, „paie”, și „iarbă” – „vitelor”,

„gunoi” - „câinilor”, „varză” - „sclavilor”, iar „alimentele” perfecte - „copiilor”. (Evanghelia după Filip [26], 119)

Compasiune

Compasiunea este principiul etic de bază al relațiilor unei persoane cu oamenii și cu toate ființele vii, chiar și cu cele neîncarnate. Acesta este aspectul principal al dragostei pe Pământ și primul criteriu pe care Dumnezeu îl folosește în evaluarea acordării permisiunii de a ajunge la El sau nu.

Vătămarea inutilă a oamenilor sau a altor ființe nu are niciodată justificare în fața lui Dumnezeu.

Dar ce rău poate fi considerat „necesar”? De exemplu, pentru a cauza durere sau alt rău criminalilor când respingem faptele lor criminale sau apărăm alți oameni de ei. Alt exemplu este când pedepsim copiii în momentul în care devin periculos de zburdalnici, atât pentru ei cât și pentru alții, sau în cazul când oameni cu probleme mintale trebuie restricționați etc.

Însă răzbunarea nu este justificabilă - este o reacție egocentrică a sinelui inferior care nu trebuie permisă.

Acela care a realizat dragostea adevărată nu poate cauza durere unui animal din motive fără sens. O asemenea persoană nu poate mânca din cadavrele animalelor ucise: trupul lor poartă durerea morții.

De exemplu, Iisus și-a exprimat nemulțumirea când I s-a sugerat să guste dintr-un miel „sacrificat” de Paștele evreiesc: „Crezi că am de gând să mănânc cu tine carne de Paște?” (Epiphanius, Haer, 22: 4; citat din [19]). Nici El și nici discipolii Săi nu mâncau carne, cu excepția peștelui. Aceasta reiese din cuvintele apostolului Petru (Acte 10: 10 - 14).

Este ușor de înțeles de ce, totuși, ei au prins și au mâncat pește: Iisus nu a sugerat oamenilor „schimbări” prea mari în stereotipurile vieții lor. Dacă ar fi spus pescarilor „nu mâncați pește” ei nu ar mai fi ascultat de un asemenea predicator!

Pentru oamenii moderni, ar trebui să fie posibil să accepte principiul Iubirii-Compasiune ca pe un concept

etic și să-l urmeze cât mai mult cu putință în limitele rațiunii și ale bunului simț.

De exemplu, nu are niciun sens să reflectezi asupra faptului dacă este permis sau nu să omori un câine turbat sau un lup care atacă omul, țânțari, tăuni, căpușe, etc. Dacă putem să-i ucidem și nu o facem, atunci ei vor ataca pe alții și va fi vina noastră pentru că am încălcat principiul Iubirii-Compasiune în raport cu victimele lor.

De asemenea, nu are niciun sens în a reflecta dacă cineva are dreptul să ucidă plante pentru hrană, pentru a face focul, pentru construcții, sau pentru a folosi produse lactate și ouă pentru că, fără acestea nu e posibilă dezvoltarea pe Pământ. Hrana noastră trebuie să fie adecvată, să cuprindă setul complet de amino-acizi indispensabili vieții.

În schimb, uciderea sau schilodirea plantelor este o crimă care se petrece de fiecare dată când o frunză este ruptă „automat” și este aruncată, când se face un buchet de flori care va sfârși ofilit și aruncat la gunoi, sau când se taie brazii, sau se cumpără brazi tăiați, pentru Anul Nou și de Crăciun pentru a „admira”, în final, cum se scurge viața din ei. Aceasta este o moarte lipsită de sens: oamenii ucid aceste plante nu pentru a supraviețui, sau pentru a se dezvolta, ci doar din fantezie, pentru că „toată lumea face acest lucru”, sau pentru că „așa vreau eu!”

...Chiar și pe vremea lui Moise, Dumnezeu a dat porunca „să nu ucizi!”. Același lucru a fost repetat și de Iisus (Luca 18: 20). Și totuși, egoismul uman, obiceiul de a se debarasa de toate principiile care împiedică satisfacerea propriilor capricii, incapacitatea de a avea compasiune, de a experimenta durerea altora [empatia], toate acestea fac ca oamenii să inventeze diverse justificări pentru încălcarea acestei porunci a lui Dumnezeu, sau să pretindă că n-o știu.

Ă-propos, în prima epistolă către Corinteni (10: 27) Pavel permite încălcarea acestei porunci, spunând: mănă tot ce este înaintea ta! Dar, în același timp, tot el spune că el este un imitator al lui Cristos și cheamă și pe alții să

devină imitatori ai lui Cristos, așa cum el (Pavel) este (11: 1) ... Cu toate acestea, în acest sens, el nu a fost un imitator al lui Cristos...

Deși în Epistola către Romani, Pavel scrie altceva: „Bine este să nu mănânci carne”. (Romani 14: 21)

Pentru a rezolva ultimele dubii referitoare la acest aspect, să vedem ce a spus Iisus: „Nu numai să vă abțineți de la consumul de sacrificii umane, dar să nu jertfiți nicio creatură căreia i s-a dat viață!”. (Viața Sfântului Issa [28], 7: 14)

Adevărata compasiune provine din a fi conștient că toți, chiar și lumea vegetală, sunt copiii lui Dumnezeu la diferite vârste, frați și surori ale unicei Lui familii. În mod obiectiv, noi toți avem interese similare în univers, căci noi *una* suntem.

Totul se rezumă la o singură Viață, la Viața unui Singur Organism numit *Absolut*, unde nu există nimic care este „al meu”, ci există doar o singură Viață comună plină de Semnificația Sa. Rolul meu, ca parte a Organismului Său, este de a mă dezvolta și de a ajuta și pe alții să avanseze pe această Cale (care duce la El). Nu există nimic care este al meu, ci numai ceea ce este în comun – adică ceea ce este al Lui.

Ajutând o altă ființă, ajuți pe Dumnezeu în Evoluția Sa. „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta care era și în Cristos Iisus”. (Filipeni 2: 4 - 5)

Aceasta se poate realiza când cineva stăpânește stilul de a trăi în conformitate cu interesul Său și, în felul acesta, în conformitate cu interesele altora. Deci nu există interesul personal al cuiva, și nu există *sinele*, ego-ul nimănui, căci acestea se dizolvă primele în alții și, apoi, în El.

Lupta împotriva sinelui inferior

Pentru a atinge cel mai înalt Obiectiv – Unirea cu Tatăl Ceresc – practicantul spiritual trebuie nu numai să intre în sfera „Cerurilor” celor mai înalte, dar, de asemenea, să realizeze și dizolvarea de sine în Conștiința

Tatălui, prin renunțarea la propria individualitate.

Cu toate acestea, nici măcar iubirea deplină față de aproape nu este posibilă fără capacitatea de a vedea o situație prin prisma acestuia. Ca urmare, trebuie să experimentăm situația respectivă din punctul lui/ei de vedere, nu numai în corpurile noastre, dar, de asemenea, fiind și în consubstanțialitate cu persoana care ne interesează.

Acest fel de iubire față de cei din jur poate fi practică în grupuri mici, ca de exemplu, în relația dintre o femeie și un bărbat care se iubesc, sau în colectivități mari care prestează muncă manuală, științifică, militară, sau religioasă. Un șef cu adevărat bun conduce ca și cum el ar fi întregul grup, în sensul că el, împreună cu grupul, formează un singur organism unit. În acest caz, grija pentru fostul „eu” și fostul „interes personal” dispăre, iar existența „eului” se dizolvă în toți subalternii săi. Liderul începe să-i perceapă pe ceilalți ca fiind consubstanțiali cu ea sau el, iar grija lui/ei pentru ei începe să aibă prioritate față de grija pentru binele său personal. Acest mod de simțire și comportament reflectă îndeplinirea poruncilor: „... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!”. (Matei 22: 39) și „iubiți-i pe frații voștri!... Protejați-i ca pe lumina ochilor!” (Evanghelia după Toma [27], 25)

Oamenii care vor să cunoască dragostea adevărată încep să o învețe în grupuri sociale mici; după aceea, încep să fie capabili să cuprindă în iubirea lor grupuri din ce în ce mai mari. Apostolul Pavel a sugerat să fie extins sentimentul de consubstanțialitate între toți aspiranții către Iisus, experimentându-se, în felul acesta, trăirea ca un singur trup, Trupul Christic, în frunte cu Cristos și Tatăl. (Efeseni 1: 22 - 23).

Aceasta muncă meditativă are ca rezultat creșterea gradată a conștiinței conducătorului. Cu cât dragostea liderului este mai sensibilă, mai subtilă și mai atentă, cu atât este mai bună dezvoltarea conștiinței lui.

Iisus a dat un alt exemplu de dizolvare a cuiva în dragoste: imaginea meditativă a unei vițe de vie. Aceasta

are rădăcinile în Tatăl, are tulpină, are ramuri-ajutătoare și frunze-văzătoare care sunt verzi, ruginesc și cad. În schimb, ca rezultat, vița va da fructe frumoase, iar semințele acestor fructe vor da noi vlăstare (Ioan 15: 1 - 16).

Opusul acestui fel de conducător este un neghiob cu un sentiment puternic de importanță de sine manifestată sub formă de trufie.

În concluzie, avem două exemple de tipuri posibile de conducători: pe de-o parte, genul de nătâng arogant care face viața subordonaților un coșmar și, pe de alta, genul de lider care se dezvoltă în conformitate cu meditațiile descrise de Iisus și Pavel.

Aceste meditații se fac cu ajutorul unor metode speciale. Mai jos voi cita câteva din îndrumările lui Iisus și ale apostolilor Săi. Aceste principii sunt folositoare pentru pregătirea celor interesați în asemenea muncă.

„... Știți că ocârmuitorii neamurilor domnesc peste ele, și cei mari le stăpânesc. Nu tot așa va fi între voi, ci care între voi vă vrea să fie mare, să fie slujitorul vostru. Și care între voi vă vrea să fie întâiul să vă fie vouă slugă”. (Matei 20 - 25 - 27)

„... învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit”. (Matei 11: 29)

„Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii!” (Iacov 3: 13)

„Nu vă răzbunați singuri...” (Romani 12: 19)

„Când ești poftit de cineva. să nu te așezi la masă în locul dintâi. Căci oricine se înalță va fi smerit; și cine se smerește va fi înălțat” (Luca 14: 8 - 11)

„Fericiți cei blânzi”. (Matei 5: 5)

„Nimeni să nu caute pe ale sale, ci fiecare pe ale aproapelui”. (1 Corinteni 10: 24)

„În smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși”. (Filipeni 2: 3)

„Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei;

altminteri, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri. Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii., pentru ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata. Ci tu, (lasă) milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti”. (Matei 6: 1 - 4; Cornilescu Dumitru, Biblia)

„Oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are nu poate să fie ucenicul Meu”. (Luca 14: 33)

„Mai fericit este a da decât a lua”. (Faptele Apostolilor 20: 35)

„Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Iisus”. (Faptele Apostolilor 20: 24)

„Ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțințel, și apoi piere”. (Iacov 4: 14)

„Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut (din corp) și să fiu împreună cu Cristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup. Și sunt încredințat și știu că voi rămâne și voi trăi cu voi toți, pentru înaintarea și bucuria credinței voastre”. (Filip 1: 23 - 25)

„Luați seama că nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău...” (1 Tesaloniceni 5: 15)

„... N-am căutat slavă de la oameni”. (1 Tesaloniceni 2: 6)

„Celor bogați în veacul de acum poruncește-le să nu se semețească, nici să-și pună nădejdea în bogăția cea nestatornică, ci în Dumnezeu cel viu, Care ne dă cu belșug toate, spre îndulcirea noastră, Să facă ce e bine, să se înavuțească în fapte bune, să fie darnici, să fie cu inima largă, agonisindu-și lor bună temelie în veacul viitor, ca să dobândească, cu adevărat, viața veșnică”. (1 Timotei 6: 17 - 19)

„Iar de întrebările nebunești și de înșirări de neamuri și de certuri., ferește-te, căci sunt nefolositoare și deșarte”. (Tit 3: 9)

„Cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tânăr, și căpetenia ca acela care slujește”. (Luca 22: 26)

„Dragostea. nu spune. «Asta e a mea!». ci spune «Asta este a ta!» (Evanghelia după Filip [26], 110)

„Mie, și numai Mie îmi datorăți tot ceea ce aveți și tot ceea ce este în jurul vostru, deasupra voastră și dedesubtul vostru!” (Viața Sfântului Issa [28], 8: 11)

Viața monahală

De-a lungul multor încarnări pământești, ne pregătim să intrăm în ultimul stadiu al evoluției personale, care este adevăratul ascetism. Accentuez faptul că este vorba de ascetismul real, pentru că mulți numai se joacă de-a „călugării” fără să înțeleagă ce este Dumnezeu.

Înainte de acest stadiu, regulile generale de viață erau următoarele pentru fiecare persoană:

1. / Să-și dezvolte intelectul – ca una din funcțiile conștiinței, ca „aparat” de gândire care implică memorizarea, analiza și creativitatea, cu scopul de a acumula cunoștințe despre aspectele principale: Dumnezeu, om, evoluție. În mod normal, cunoștințele concrete acumulate în timpul vieții pământești nu se rețin de la o încarnare la alta. Ceea ce se reține și se transmite fiecărei noi vieți sunt structurile conștiinței, care au evoluat prin funcționarea lor corectă, precum și calitățile dezvoltate sau obținute de-a lungul unei vieți ca, de exemplu, puterea, anumite calități intelectuale, anumite înclinații etice, etc.

2. / Să se perfecționeze din punct de vedere etic, pornind de la recomandările date de Dumnezeu, pentru a ajunge la ceea ce El vrea ca noi să fim.

3. / Să-și dezvolte sfera emoțională corect și să sporească în sine însuși dragostea pentru Dumnezeu, dragoste ce trebuie, la un moment dat, să se transforme în pasiune pentru El.

4. / Să facă tot posibilul să cultive și să realizeze subtilitatea emoțională și să nu permită împietrirea conștiinței.

Este firesc ca în primele stadii ale evoluției personale să nu ne străduim pentru cunoașterea celor mai înalte niveluri: ne îndrăgostim, nu de Dumnezeu, ci de oameni și lucruri, vrem să urcăm, nu la Împărăția cerească, ci pe un vârf de munte atunci când vom merge în drumeții, sau dorim să primim o diplomă universitară, un doctorat... Este bine, este în regulă! Toate acestea constituie antrenamentul înainte de Escaladarea principală. Și este necesar să se efectueze această Escaladare numai atunci când suntem pregătiți la nivelul tuturor parametrilor menționați mai sus.

Și numai atunci, nu mai înainte, atenția cuiva începe să fie îndreptată de la cele pământești, la ultimul și cel mai important Iubit – Regele a tot ceea ce există. Ca rezultat, practicantul spiritual ajunge să intre în *Camera Nupțială* (Evanghelia după Filip [26], 67, 125, 127), unde se întâlnește cu

Preaiubitul și, în cele din urmă, se stabilește în Locașul Său unde se va uni cu El.

Această etapă de dragoste plină de intensitate pentru El, este adevăratul monahism.

Cuvântul *călugăr* este de origine greacă. Acest termen se folosește pentru a denumi o persoană care a ajuns la starea de *solitudine*, adică, starea în care s-a îndreptat cu „fața conștiinței” sale către Preaiubitul și nu se mai identifică cu nimic pământesc, incluzând propriul său trup. Călugărului îi este dor de El, atunci când ceva de pe acest Pământ îi distrage atenția de la comunicarea cu El. Călugărul are o dragoste plină de pasiune, anticipând fiecare nouă întâlnire.

Călugărului îi este rușine de imperfecțiunile sale în timpul întâlnirilor pline de iubire din Locașul Domnului. Călugărul se străduiește să devină mai bun, iar Domnul îi explică modul în care s-o facă. „Împărăția” în care călugărul trăiește acum, într-adevăr, „nu este din lumea aceasta” (Ioan 8: 23; 18: 36). Totuși, comportamentul călugărului în relațiile cu alte persoane rămâne cel adecvat.

* * *

„Intrați pe poarta cea strâmtă, că largă este poarta și lată este calea care duce la pieire, și mulți sunt cei care o află. Și strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață (adevărată), și puțini sunt cei care o află”. (Matei 7: 13 - 14)

„Dar eu vreau ca voi să fiți fără de grijă. Cel necăsătorit se îngrijește de cele ale Domnului, cum să placă Domnului. Cel ce s-a căsătorit se îngrijește de cele ale lumii, cum să placă femeii. Și este împărțire: și femeia nemăritată și fecioara poartă de grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul. Iar cea care s-a măritat poartă de grijă de cele ale lumii, cum să placă bărbatului”. (1 Cor 7: 32 - 34)

„Oricine a venit să știe (cu adevărat) lumea, a descoperit (că este) o carapace și cine a descoperit (că este) o carapace, lumea nu merită acea persoană”. (Evanghelia după Toma [27], 56)

„Lasă pe unul care a găsit lumea și a devenit bogat (în lucrurile pământești) să renunțe la lume!” (Evanghelia după Toma [27], 110)

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă”. (Matei 6: 33)

„... *Camera Nupțială* ne-a invitat înăuntru!” (Evanghelia după Filip [26], 125)

„În timp ce trăim în această lume, este necesar pentru noi să realizăm învierea, astfel încât, când părăsim trupul, să ne aflăm în [stare de] Calm și nu rătăcind pe *afară*”. (Evanghelia după Filip [26], 63)

„Aceia care au ieșit din lume, nu pot fi stăpâniți. ei sunt mai presus de pasiune și de frică”. (Evanghelia după Filip [26], 61)

„Aceia care spun că ei vor muri întâi și apoi se vor înălța, greșesc. Dacă nu primesc înălțarea când sunt întrupați, ei nu vor primi nimic după ce își vor părăsi corpurile”. (Evanghelia după Filip [26], 90)

„Numai aceia care și-au cunoscut Esența se vor

bucura cu adevărat!" (Evanghelia după Filip [26], 105)

„Fiii *Camerei Nupțiale* au unul și același nume!" (Evanghelia după Filip [26], 87)

Munca meditativă

În timpul ultimilor pași pe drumul spre *Camera Nupțială*, practicanții spirituali trebuie să se perfecționeze nu numai intelectual și etic, ci și din punct de vedere „psihoenergetic”.

Adică, ei trebuie să transforme energia conștiinței, făcând-o din ce în ce mai subtilă, mai extinsă și mai detașată de corp. Aceasta se numește muncă de meditație.

Iisus și ucenicii Săi nu au avut nicio intenție de a lăsa oamenilor o descriere specială a muncii meditative. Dar, principiile generale și precum și etapele muncii meditative au fost subliniate în *Evanghelia după Filip* [26]. Mai jos sunt câteva fragmente din Evanghelii și Epistole care conțin informații cu privire la acest subiect.

„... Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru...” (Luca 17: 21)

„Adevărat grăiesc vouă: cine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un prunc, nu va intra în ea”. (Luca 18: 17)

„Împărăția cerurilor s-o ia prin străduință”. (Matei 11: 12)

„Cerul și Pământul se vor învârti în fața ta (adică ele vor deveni mici când tu vei deveni „mare” și te vei uni cu Tatăl) și cine are viață de la Cel Viu nu va vedea moartea.

„... Cei care s-au găsit (acolo), de ei lumea nu e vrednică!” (Evanghelia după Toma [27], 111)

„Duhul cel Veșnic, care locuiește în Împărăția Liniștii Absolute și a Extazului Suprem, a ieșit din starea Sa de Existență Eternă pentru un timp limitat și s-a manifestat sub aparență umană, cu scopul de a demonstra oamenilor mijloacele prin care se poate efectua unirea cu Divinitatea, precum și modul în care se poate ajunge la Fericirea Eternă; de asemenea, s-a materializat și în scopul de a demonstra, prin exemplul Său, cum poate un om să atingă puritatea etică, să își separe sufletul de suprafața grosolană și să realizeze Perfecțiunea necesară pentru a

intra în Împărăția infinită a Cerurilor unde domnește Extazul Etern". (Viața Sfântului Issa [28], 4: 2 - 4)

„Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puținel, și apoi piere". (Iacov 4: 14)

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume". (1 Ioan 2: 15 - 16)

„Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El". (1 Ioan 3: 1)

„... Și dacă rădăcina este sfântă, și ramurile sunt". (Romani 11: 16)

„Neprivind noi la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd, fiindcă cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veșnice". (2 Corinteni 4: 18)

„Căci știm că, dacă acest cort (corpul), locuința noastră pământească, se va strica, avem zidire de la Dumnezeu, casă nefăcută de mână, veșnică, în ceruri. Căci de aceea și suspinăm, în acest trup, dorind să ne îmbrăcăm cu locuința noastră cea din cer., că noi. dorim. ca ceea ce este muritor să fie înghițit de (adevărata) viață.

„Îndrăznind deci totdeauna și știind că, petrecând în trup, suntem departe de Domnul, Căci umblăm prin credință, nu prin vedere, Avem încredere și voim mai bine să plecăm din trup (pentru totdeauna) și să petrecem la Domnul.

„De aceea ne și străduim ca, fie că petrecem în trup, fie că plecăm din el, să fim bine plăcuți Lui. ca să ia fiecare după cele ce a făcut prin trup, ori bine, ori rău". (2 Corinteni 5: 1 - 10)

„Urmați, dar, pilda lui Dumnezeu". (Efeseni 5: 1)

„Umblați. Răscumpărând vremea". (Efeseni 15: 16)

„Să vă dăruiască. ca să fiți puternic întăriți, prin Duhul Său, în omul dinăuntru. pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea (adevărată); și să cunoașteți dragostea lui

Cristos care întrece orice cunoștință (a unui om obișnuit), ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu". (Efeseni 3: 16 - 19)

"... Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei..." (1 Tesaloniceni 5: 5)

"... Dar cine se alipește de Domnul este un singur duh cu El". (1 Corinteni 6: 17)

"... Atunci. vom fi ca El. Îl vom vedea așa cum este". (1 Ioan 3: 2)

* * *

"Pământul s-a cutremurat și Cerurile au plâns pentru că o mare crimă a fost comisă în pământul lui Israel. Pentru că ei au torturat și au omorât pe marele și dreptul Issa, în care a locuit Sufletul universului, care a fost încarnat într-un simplu muritor pentru a face bine oamenilor și pentru a distruge gândurile lor rele. Și pentru a aduce înapoi oamenii degradați de propriile lor păcate, la o viață de pace, dragoste și bucurie și pentru a le reaminti de Creatorul Unic și Indivizibil, a Cărui milă este infinită și fără limite.

"Așa s-a terminat existența pământească a Reflecției Spiritului Etern sub forma unui om care a salvat (cu învățăturile Sale) păcătoși înrăiți și care a îndurat multe suferințe.

"Și discipolii Sfântului Issa au părăsit pământul lui Israel și s-au risipit printre păgâni, predicându-le să renunțe la greșelile lor, să-și amintească de salvarea sufletelor lor și despre Fericirea Perfectă care îi așteaptă pe oameni în acea Lume imaterială a Luminii unde Marele Creator locuiește, în Calm și în toată Puritatea Lui, într-o Măreție Perfectă". (Viața Sfântului Issa [28], 1: 1 - 4; 14: 4, 10)

"Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă, ci - dornici să-și desfăteze auzul - își vor grămădi învățători după poftele lor, și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme. Tu fii treaz în toate, suferă răul, fă lucru de evanghelist, slujba ta fă-o deplin!" (2 Timotei 4: 3 - 5)

„(Ei) părăsind calea cea dreaptă, au rătăcit...” (2 Petru 2: 15)

„(Ei) au schimbat slava lui Dumnezeu Celui nestricăcios cu asemănarea chipului omului celui stricăcios...” (Romani 1: 23)

„... Unii rătăcind s-au întors spre deșarta vorbire, Voind să fie învățători ai Legii, dar neînțelegând nici cele ce spun, nici cele pentru care dau adevărire”. (1 Timotei 1: 6 – 7)

„Dacă o persoană oarbă conduce o persoană oarbă, amândouă vor cădea în groapă!” (Evanghelia după Toma [27], 35)

* * *

Creștinismul nu este atunci când oamenii se *roagă la* icoane, când se închină, când le e frică de demoni și Satana, când se roagă pentru ca ei să fie salvați de iad și orice alt rău, sau când imploră bunuri pământești pentru ei.

Creștinismul este atunci când, pentru a împlini învățăturile lui Iisus Cristos, oamenii declară un război nemilos împotriva viciilor lor, cultivă cu asiduitate însușirile bune și se dedică în totalitate căutării lui Dumnezeu-Tatăl, cu scopul de a-L cunoaște și de a se uni cu El. Amin!

Lecturi recomandate

1. Antonov V.V. (ed.) – Spiritual Heart: Path to the Creator (Poems-Meditations and Revelation). „New Atlanteans”, Bancroft, 2007 (în rusă).

2. Antonov V.V. – Spiritual Heart. The Religion of Unity. „New Atlanteans”, Bancroft, 2010.

3. Antonov V.V. – How God Can Be Cognized. Autobiography of a Scientist Who Studied God. „New Atlanteans”, Bancroft, 2008.

4. Antonov V.V. (ed.) – How God Can Be Cognized. Book 2. Autobiographies of God’s Disciples. „New Atlanteans”, Bancroft, 2008.

5. Antonov V.V. (ed.) – Spiritual Work with Children. „New Atlanteans”, Bancroft, 2008.

6. Antonov V.V. (ed.) - Classics of Spiritual Philosophy and the Present. „New Atlanteans”, Bancroft, 2008.
7. Antonov V.V. - Ecopsychology. „New Atlanteans”, Bancroft, 2008.
8. Antonov V.V. - Forest Lectures on the Highest Yoga. „New Atlanteans”, Bancroft, 2008.
9. Antonov V.V. - Anatomy of God. „New Atlanteans”, Bancroft, 2010.
10. Antonov V.V. - Life for God. „New Atlanteans”, 2013.
11. Antonov V.V., Zubkova A.B.
— Taoism. „New Atlanteans”, Bancroft, 2013 (în rusă).
12. Apocrypha of John [Apocrifa lui Ioan]. În: Apocrypha of Ancient Christians. „Society for Vedic Culture”, Saint Petersburg, 1994 (în rusă).
13. Apocrypha of Matthew. În: The Book of Thomas the Contender Writing to the Perfect. În: Trofimova M.K.
— Historico-Philosophical Questions of Gnosticism. „Nauka”, Moscow, 1979 (în rusă).
14. Cullen B. (comp) - The Book of Jesus. „Polus”, Saint Petersburg, 1997 (în rusă).
15. Donini A. - The Origin of Christianity (from Beginning to Justinian). „Politizdat”, Moscow, 1979 (în rusă).
16. Dowling L.H.
— The Aquarian Gospel of Jesus the Christ. „Wilder Publications”, 2009.
17. Farrar F.W.
— The Life of Christ. „Nachalnaya Shkola”, Moscow, 1887 (în Russian).
18. Golubcova N.I.
— The Origin of the Christian Church. „Nauka”, Moscow, 1967 (în rusă).
19. Okulov A. et al (eds.) - Apocrypha of Ancient Christians. „Myst”, Moscow, 1989 (în rusă).
20. Spalding B.
— The Life and Teachings of the Masters of the Far

East. „Sofia”, 2007 (în rusă).

21. Tatyana M. – On the Other Side of the Material World. „New Atlanteans”, Bancroft, 2012.

22. Teplyy A. – Book of the Warrior of the Spirit. „New Atlanteans”, Bancroft, 2008.

23. The Gospel of Mary Magdalene. În: Okulov A. et al (eds.) – Apocrypha of Ancient Christians. „Myst”, Moscow, 1989 (în rusă).

24. The Gospel of Nikodemus [Evanghelia după Nicodim]. În:

Apocrypha of Ancient Christians. „Society for Vedic Culture”, Saint Petersburg, 1994 (în rusă).

25. The Gospel of Peter [Evanghelia după Petru]. În: Around Jesus. „Society for Vedic Culture”, Kiev, 1993 (în rusă).

26. The Gospel of Philip [Evanghelia după Filip]. În: Antonov V.V. (ed.) – Classics of Spiritual Philosophy and the Present. „New Atlanteans”, Bancroft, 2008.

27. The Gospel of Thomas [Evanghelia după Toma]. În:

Apocrypha of Ancient Christians. „Society for Vedic Culture”, Saint Petersburg, 1994 (în rusă).

28. The Life of Saint Issa, the Best of Sons of Humankind [Viața Sfântului Issa, cel mai bun dintre fiii oamenilor]. În: Around Jesus. „Society for Vedic Culture”, Kiev, 1993 (în rusă).

29. The Way of a Pilgrim. Kazan, 1911 (în rusă).

30. Tibetan Gospel [Evanghelia tibetană]. În: Around Jesus. „Society for Vedic Culture”, Kiev, 1993 (în rusă).

31. Zubkova A.B.

– Fairy Tale about Princess Nesmeyana and Ivan. „New Atlanteans”, Bancroft, 2007.

32. Zubkova A.B.

– Dobrynya – Bylinas. „New Atlanteans”, Bancroft, 2008.

33. Zubkova A.B.

– Dialogues with Pythagoras. „New Atlanteans”, Bancroft, 2008.

34. Zubkova A.B.
— Divine Parables. „New Atlanteans“, Bancroft, 2008.
35. Zubkova A.B.
— Book of the Born in the Light. Revelations of the Divine Atlanteans. „New Atlanteans“, Bancroft, 2008.
36. Zubkova A.B.
— Parables of Lao Tse. „New Atlanteans“, Bancroft, 2011.
37. Zubkova A.B.
— Parables about Elder Zosima. „New Atlanteans“, Bancroft, 2013.
38. Zubkova A.B.
— Divine Stories of Slavic Lands. „New Atlanteans“, Bancroft, 2013.
39. Zubkova A.B.
— Story about Knyaz Dmitry and Volhva. „New Atlanteans“, Bancroft, 2013.